

MORGAN RICE

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA TŘINÁCTÁ

VLÁDA KRÁLOVEN

Morgan Rice
Vláda Královen
Серия «Čarodějův Prsten», книга 13

Аннотация

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto MattosV knize VLÁDA KRÁLOVEN (Čarodějův prsten – kniha třináctá) vede Gwen zbytky svého národa v exilu na plavbě k nepřátelským přístavům Impéria. Sandařini lidé je přijali a oni se teď snaží v úkrytu nabrat síly a vybudovat nový domov ve stínu Volusie. Thor, odhodlaný zachránit Guwayna, pokračuje se svými bratry z Legie na výpravě daleko za moře, k ohromným jeskyním, které korunují Zemi duchů. Setkávají se s nepředstavitelnými stvořeními a procházejí exotickými zeměmi. Na Jižních ostrovech se Alistair obětuje za Ereca – přesto by ale nečekaný obrat událostí mohl vést k tomu, že oba přežijí. Darius riskuje vše, aby zachránil svoji životní lásku, Loti. Dokonce se odváží sám postavit Impériu. Zjistí ale, že jeho střetem s Impériem vše pouze začíná. Navíc vládkyně Volusie pokračuje ve svém vzestupu po Romulově vraždě. Upevňuje svoji moc

nad Impériem a pracuje na tom, aby se stala nemilosrdnou královnou, kterou vždy toužila být. Přežije Gwen a její národ? Podaří se najít Guwayna? Přežije Alistair a Erec? Zachrání Darius svoji lásku Loti? Přežije Thorgrin a jeho bratři ve zbrani? Se sofistikovaným budováním světa a charakteristik je VLÁDA KRÁLOVEN epickým příběhem o přátelích a milencích, o soupeřích i nápadnících, o rytířích a dracích, o intrikách a politických machinacích, o vyzrávání, o zlomených srdcích, o klamu, ambicích a zradě. Je to příběh o cti a odvaze, osudu a předurčení, o čarodějnictví. Je to fantasy, která nás přenesení do světa, na který nikdy nezapomeneme. Do světa, který zaujme člověka každého věku i pohlaví. Příběh mě zaujal už na počátku a nepustil mě... Je to úžasné dobrodružství, které má spád a je už od začátku nabitě akcí. Nenajdete v něm žádná hluchá místa. Paranormal Romance Guild {komentář k PROMĚNĚNÁ}

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TŘETÍ	24
KAPITOLA ČTVRTÁ	30
KAPITOLA PÁTÁ	41
KAPITOLA ŠESTÁ	50
KAPITOLA SEDMÁ	62
KAPITOLA OSMÁ	71
KAPITOLA DEVÁTÁ	78
KAPITOLA DESÁTÁ	89
Конец ознакомительного фрагмента.	91

VLÁDA KRÁLOVEN

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA TŘINÁCTÁ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Velice zábavná epická fantasy.“

—Kirkus Reviews

„Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.“

--San Francisco Book Review

„Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„Velmi čtivá fantasy Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

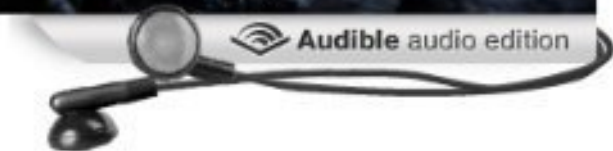

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2014 by Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována,

distribučována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou bez zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky Slava Gerj, použito v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

- KAPITOLA PRVNÍ
- KAPITOLA DRUHÁ
- KAPITOLA TŘETÍ
- KAPITOLA ČTVRTÁ
- KAPITOLA PÁTÁ
- KAPITOLA ŠESTÁ
- KAPITOLA SEDMÁ
- KAPITOLA OSMÁ
- KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Thorgrin nekontrolovatelně padal z hroutící se hory a neustále přitom narážel do hlíny a kamenů. Celý svět se s ním točil. Snažil se nějak zorientovat a převzít kontrolu, ale nedařilo se. Koutkem oka zahlédl, že ostatním se nevede ani o chlup lépe. I oni se zoufale snažili zachytit kořenů, kamenů anebo čehokoliv jiného, aby pád alespoň trochu zmírnili.

Thor si uvědomoval, že se neustále vzdaluje od vrcholku vulkánu a tedy i od Guwayna. Pomyslel na ty divochy tam nahoře, kteří se chystali obětovat jeho synka, a strašně přitom zuřil. Zoufale kolem sebe drápal mezi prsty mu neustále proklouzávající hlínu, řval a nechtěl se s tím smířit.

Ať se však snažil jak chtěl, nemohl nic dělat. Byl rád, že stále ještě dýchá a je schopen vnímat, co se děje kolem něj. Mnohem méně se mu už dařilo chránit se před nárazy valící se masy zeminy. Měl pocit, jako by na něj zrovna padala tíha celého vesmíru.

Všechno se odehrávalo strašlivě rychle. Thor si to sotva stíhal uvědomovat, ale v jednom okamžiku si všimnul ostrých skal, na které se všichni řítili. Jakmile na ně dopadnou, bude s nimi amen.

Zavřel oči a pokusil se vzpomenout si na svůj trénink. Na všechno, co jej Argon učil, i na slova své matky. Snažil se najít klid uprostřed bouře a probudit sílu válečníka. Přímou před očima se mu odehrávaly zážitky z celého života. Byla tohle jeho

poslední zkouška?

Prosím, Bože, modlil se Thor, pokud existuješ, prosím, zachraň mě. Nenech mě takhle umřít. Pomoz mi znovu oživit moje síly. Dovol mi získat syna zpátky.

Jakmile na ta slova pomyslel, okamžitě pocítil, že je jeho přání zvažováno. On sám byl posazen na miskú vah a před zkoušku, která jej přinutí najít v sobě mnohem více víry, než doposud měl. Byl teď válečníkem a, přesně jak jej matka varovala, bude muset podstoupit test hodný takového titulu.

Zavřel oči a svět najednou začal zpomalovat ve svém pohybu. Thor se, navzdory situaci, začínal cítit klidně a spokojeně. Jeho údy se rozproudily ony známé vlny hřejivé energie. Začal mít pocit, že to, co bylo Thorem, bylo větší než jeho fyzické tělo.

Najednou jako by byl vně své fyzické schránky. Shlížel sám na sebe, jak padá dolů z hory. Uvědomil si, že už není jenom tím tělem, ale něčím mnohem větším.

A pak byl najednou zase zpátky. Zvedl dlaně nad hlavu a spatřil, že z nich vytryskly dva paprsky jasně zářícího světla. Začal s ním pracovat, tvarovat jej a během chvilky kolem sebe i svých bratrů vytvořil světelnou kouli. Jakmile to dokonal, masa hlíny i kamení, které se na ně až do této chvíle valily, se najednou o ten štít začaly rozbíjet jako divoký horský potok o skálu.

Stále ještě klouzali, ale už o poznání pomaleji, až se nakonec úplně zastavili na rovném místě na úpatí hory. Přistáli v mělké vodě, která jim dosahovala po kolena.

Thor se ohromeně rozhlédl kolem a potom vzhůru do svahu.

Lavina kamení a hlíny se zastavila o jeho energetické pole a teď nad nimi visela, zdánlivě ve volném prostoru, a hrozila zřícením. Ani nemohl uvěřit, že to byla jeho práce.

“Někdo mrtvý?” zeptal se O'Connor.

Spatřil Reece, O'Connora, Convena, Matuse, Eldena a Indru. Všichni byli zmodřincovaní a otřesení, ale zvedali se na nohy. Všichni to jako zázrakem přečkali bez vážných zranění. Dlaněmi si třeli tváře, aby z nich dostali tu nejhorší špínu. Vypadali, jako kdyby se právě vynořili z uhelného dolu. Thor viděl, jak vděční jsou, že jsou stále ještě naživu. V jejich pohledech četl vyjádření díků.

Thor sebou trhl a znovu se zadíval směrem k vrcholku hory. V jeho mysli už zase bylo místo jenom pro jedinou věc: jeho syna.

“Jenže jak se teď dostaneme...” začal Matus.

Než však stačil otázku dokončit, ucítil Thor najednou, že se mu něco omotalo kolem kotníků. Podíval se tam a spatřil podivnou, šlachovitou příšerku, která se mu sveřepě omotávala chapadly kolem kotníků a lýtek. Měla dvě hlavy, které vzhledem trochu připomínaly murénu. Obě syčely a slintaly. Chapadla měla žahavé žlázy.

Thorovy reflexy okamžitě začaly pracovat. Rychlostí blesku tasil meč a sekl. Ostatní činili totéž, neboť i oni byli napadeni. Thor opatrně sekl, a snažil se přitom netrefit vlastní nohu. Čepel narazila jenom na mizivý odpor rosolovitého těla. Příšerka se otrásla, odpadla a ta strašlivá žahavá bolest okamžitě polevila. Tělo podivného úhoře sklouzlo se syčením zpátky do mělké vody.

O'Connor chmátnul po svém luku a pokoušel se je zabíjet šípy, ale nedařilo se mu je trefit. Potom se zuřivě rozkřičel, když se na něj přísály hned tři potvory najednou.

Thor, nyní volný, vyrazil kupředu a přesekl vejpůl tvora, který se sápal po O'Connorově noze, zatímco Indra přistoupila k Eldenovi a zařvala na něj: „Nehýbej se!“

Namířila vlastní luk a vystřelila tři rychlé střely, které s precizní přesností srážely tvory do vody, ale také několikrát škrábly hrotem do Eldenovy kůže.

Šokovaně se na ni podíval

„Zešílelas?“ zařval na ni. „Div, že jsi mi neustřelila nohu!“

Indra se ušklíbla.

„Ale furt ji máš, ne?“ odpověděla.

Uslyšeli další a další šplouchání. Rozhlédli se a spatřili, že se z vody vynořuje stále více potvor. Thor si uvědomil, že odtamtud musejí co nejrychleji zmizet.

Cítil se unavený po předchozím použití svých sil a dobře věděl, že už znovu zázraky nezařídí. Jeho moc ještě nebyla na takové úrovni, aby jich dokázal ve velkém množství využívat bez odpočinku. Přesto se teď o to ale musel ještě jednou pokusit, ať to stojí, co to stojí. Pokud by to neudělal, zcela jistě by se odsud nedostali. Všichni by v tom jezírku zemřeli a pro jeho syna by, spolu s nimi, odešla i poslední naděje na záchranu. Možná jej to bude stát všechny síly, možná, že bude slabý ještě několik dlouhých dnů, ale na to se teď nemohl ohlížet. Myslel jenom na

Guwayna. Byl úplně sám mezi těmi divochy a byl jim vydán na milost a nemilost. Thor musel udělat cokoliv.

Když se k němu začala plazit další skupina těch murénovitých oblud, Thor zavřel oči a zvedl dlaně k nebi.

„Ve jménu jednoho a jediného Boha," provolal nahlas, "žádám samotná nebesa, aby se rozestoupila. Požaduji, aby nám byla seslána magická mračna, která nás odsud odnesou pryč!"

Jeho hlas zněl temně a náhle i mnohem hlubší, než obvykle. Už se nadále neostýchal projevit se jako druid. Naopak. Jeho zaklínadlo teď vibrovalo celým jeho tělem i duší a v hrudi se mu přitom začala tvořit ohromná vlna tepla. To mu dodalo jistoty, že bude vyslyšen.

Ozvalo se mohutné zadunění. Thor vzhlédl k nebi a spatřil, že se oblaka skutečně mění. Rychle nabírala temně fialovou barvu a prapodivné, hrozivé tvary. Potom se přímo nad nimi otevřel kruhový průzor, kterým okamžitě začalo k zemi proudit šarlatové světlo, doprovázené větrným vírem, spouštějícím se přímo k nim.

V příštím okamžiku byli Thor i ostatní vyzdviženi ze země tornádem. Thor pocítil, jak jej obklopují barevná mračna a ihned poté byl stržen silou větru. Ocítl se ve vzduchu. Najednou jako by ani nic nevážil. Cítil naprosté souznění s vesmírem.

Větrný vír je vynášel stále výš a výš podél horského svahu. Minuli kamennou lavinu, minuli i magickou bublinu, která držela lavinu na uzdě, a pokračovali dál k vrcholku. Během krátké

chvíle byli vyneseni až na sopečný vrcholek. Vír je opatrně vysadil a zmizel stejně náhle, jako se před chvílí zjevil.

Najednou stáli zase nahoře. Celá Thorova družina se na něj udiveně podívala. Jako kdyby byl sám bůh.

Thor se jimi ale ani na vteřinu nezdržoval. Namísto toho se otočil a rychle se rozhlédl po nejbližším okolí. Jediné, co pro něj v tom okamžiku bylo důležité, byli ti tři divoši, stojící opodál a především pak malý dětský koš, který třímali v rukou a nakláněli jej přes okraj vulkánu.

S bojovým pokřikem se vrhnul kupředu. První z barbarů se k němu otočil, ale už tehdy byl v reakci příliš pozadu. Thor mu bez váhání srazil hlavu z ramen.

Druzí dva se otočili rovněž a jejich vyděšené tváře hovořily o naprostém překvapení. Thor jednoho bodnul do srdce, potom okamžitě přešel do protipohybu, aby udeřil druhého jílcem do tváře takovou silou, že se muž s výkřikem zřítíl přímo do sopky.

Thor v tom pohybu, jehož rychlost překonávala snad jenom koordinace pohybů, stačil nakonec i zachytit koš s dítětem ještě předtím, než by upadl na zem. Obrovsky si v té chvíli oddechl. Znovu měl syna ve své moci.

Jenže potom se podíval do košíku a svět se s ním zatočil.
Byl prázdný.

Krve by se v něm nedořezal.

Podíval se do obrovské ohnivé tlamy vulkánu a dobře věděl, že toto může znamenat jenom jediné. Jeho syn je mrtev.

“NE!” rozkřičel se.

Padl na kolena a s rozpaženýma rukama řval tak bolestně, že se okolní hory otřásaly. Byl to křik raněného zvířete. Zoufalého tvora, který udělal vše, co bylo v jeho silách, ale přesto selhal a ztratil vše, pro co žil.

“GUWAYNE!”

KAPITOLA DRUHÁ

Vysoko nad osamoceným ostrovem, ztraceným uprostřed moře, prolétal neméně osamocený, malý drak. Ještě nebyl zcela dospělý a jeho řev byl ještě velmi vysoký a ostrý, ale už teď připomínal mocnou obludu, která se z něj jednoho dne stane. Svě tělo držel hrdě vypjaté a jeho šupiny se třpytily na slunci. Křídly bil vzduch a ve svých spárech svíral tu nejvzácnější věc, jakou kdy ve svém – na dračí měřítka – krátkém životě spatřil.

Hřála ho do dlaní. Každou chvíli vydávala plačtivé zvuky a svíjela se ve snaze se vymanit, ale on ji nepustil. Chvíli co chvíli se ujišťoval, že je to děťátko v pořádku.

Ten člověk křičel něco jako Guwayne.

I teď drak ještě stále slyšel mohutnou ozvěnu jeho křiku, která se rozlehla po celém pohoří. Měl radost z toho, že se mu podařilo toho tvorečka na poslední chvíli zachránit předtím, než ti muži stačili rituální vraždu dokončit. Vyrval jim Guwayna z rukou doslova v poslední vteřině. Správně a úspěšně provedl úkol, který mu byl zadán.

Stoupal výše a výše nad onen osamělý ostrov a brzy se pohledům lidí zcela ztratil v oblacích. Proletěl nad ostrovem, jeho horami, sopkami a rozeklanými údolími a pod rouškou mračen pokračoval dál.

Během krátké chvíle už letěl nad mořem a ostrov nechal někde za sebou. Před ním se rozprostírala nekonečná obloha a mořská

hladina, oboje bez jediného bodu, kterého by se mohlo oko zachytit.

Drak ale přesto velmi dobře věděl, kam letí. To děťátko, které už teď miloval více, než si to dokázal vysvětlit, nesl na jedno konkrétní místo.

Velmi zvláštní místo.

KAPITOLA TŘETÍ

Volusia stála nad zkrvaveným Romulovým tělem a spokojeně si ho prohlížela. Císařova tělesná schránka pomalu chladla, ale spokojenost jeho přemožitelky naopak každým okamžikem rostla. Užívala si to. Už si ani nevzpomínala kolik mužů vlastně, navzdory svému mladému věku, stačila zabít. Odjakživa ji podceňovali a jejich zjištění jak nebezpečná a krutá ve skutečnosti umí být, bylo jedním z největších potěšení jejího života.

A teď dostala samotného Romula – ba co víc, dokonce vlastní rukou a ne za pomoci svých bojovníků. Veliký Romulus, legendární vojevůdce a samozvaný císař, bojovník, který dokázal přelstít i samotného Andronica a usadit se na jeho trůnu, svrchovaný vládce Impéria, byl mrtev.

Spokojeně se usmála. Tady ležela ta ikona. Pomaloučku se u jejích nohou měnila v nepodstatnou kaluž krve. A to všechno díky ní.

Cítila se povzbuzeně. Jako kdyby jejími tepnami už neproudila krev, ale živá voda. Cítila, že dokáže cokoli. Tohle byl vskutku osudový moment jejího života. Přišel její čas. Stejně chladnokrevně, jako se tehdy odhodlala zabít vlastní matku, se teď ujme i vlády nad celým Impériem.

„Tys zabila našeho pána!“ Ozval se roztřesený hlas. „Zabilas velikého Romula!“

Volusia musela mírně zaklonit hlavu, aby se podívala do tváře jednoho z císařových velitelů. Hleděl na ni pohledem, který kolísal mezi zděšením a obdivem.

“Zabilas,” opakoval, “muže, který nemůže být zabit.”

Volusia mu věnovala dlouhý a chladný pohled. Jenom kousek za ním stály na palubě lodi stovky vojáků, oblečených v té nejlepší zbroji. Všichni celou událost sledovali a teď čekali, jaký bude její příští krok. A do jednoho byli připraveni uposlechnout rozkazu k útoku.

Romulův velitel však jenom nervózně přešlapoval a váhal. Za jejími zády totiž stály tisíce jejích vlastních vojáků. Ať už byla Romulova loď sebesilnější, v této situaci byla jednoznačně tím slabším článkem. Byli v pasti. Území patřilo jí a oni to dobře věděli. Věděli, že jakýkoliv pokus o útok nebo útek by vyšel na prázdno.

“Tohle není něco, co můžeme ponechat bez odpovědi,” pokračoval konečně velitel. “Romulus má pod svým velením milion oddaných mužů. Nyní jsou v Prstenu. Další milion má na jihu v imperiálním Kapitolu. Až se jim donese zpráva o tom, co jsi provedla, budou mobilizovat a potom zamíří sem. Možná jsi porazila velkého Romula, ale ne jeho armádu. Tvoje tisíce, i když nad námi dnes mají převahu, se jeho hordám postavit nemohou. Budou chtít odplatu. A věř mi, že se nezastaví, dokud ji nedostanou.”

“Budou?” řekla Volusia s lehkým úsměvem a

přistoupila o krok blíž. V sevřené dlani cítila čepel nože a už teď si představovala, jak jím tomu muži podřízne krk.

Velitel se podíval a spatřil ukrytou zbraň. Čepel, která zabila Romula. Polknul naprázdno, protože bylo naprosto jasné, co s ním dívka chce provést. V jeho očích se objevil strach.

„Nech nás odejít,“ řekl jí. „Propusť mé muže zpátky na cestu, nic ti neudělali. Nalož navíc naši loď zlatem a koupíš si i naši mlčenlivost. Odvedu své muže zpátky do Kapitolu a tam řeknu, že ty za nic nemůžeš. Řeknu, že Romulus zaútočil jako první. Nechají tě na pokoji. Na tvém severu bude pořád mír a oni mezitím najdou nového císaře.“

Volusia se pobaveně usmála.

„Jak víš, že se na novou císařovnu právě v tom okamžiku nedíváš?“ zeptala se.

Velitel se na ni šokovaně podíval, a potom se krátce uchechl.

„Tebe?“ zeptal se. „Vždyť jsi jenom malá holka s pár tisíci vojáky. Myslíš si, že se ti Romulovy miliony pokloní jenom proto, že jsi zabila jejich velitele? Budeš hovořit o velkém štěstí, jestli z toho všeho nakonec vyvázneš s holým životem. Nabízím ti velký dar. Přestaň už s těmi hloupými řečmi, vděčně mou nabídku přijmi a propusť nás. Udělej to, než si to celé rozmyslím.“

„A co když si vůbec nepřeji vás někam posílat?“

Velitel se jí zadíval do očí a znovu nasucho polknul.

„Můžeš nás všechny nechat pobít,“ odpověděl. „To je také možnost. Ale zabiješ tím i sama sebe a

všechny své lidi. Armáda, která sem totiž přijde, tě rozdrtí jako švába.“

“To dává smysl, má velitelko,” pošeptal jí hlas do ucha.

Vedle ní stál Soku, její nejvyšší velitel. Byl to vysoký muž s širokými rameny, zelenýma očima a krátkými rudými vlasy.

“Propust’ je zpátky na jih,” řekl. “Dej jim to zlato. Zabílas Romula a teď je potřeba vyjednat příměří. Nemáme na výběr.“

Volusia se otočila zpátky k Romulovu veliteli. Spokojeně si jej prohlížela a vychutnávala si utrpení, které mu svým váháním působí.

“Udělám, oč žádáš,” řekla nakonec, “pošlu tě do Kapitolu.“

Velitel se spokojeně usmál a už byl téměř na odchodu, když Volusia nakročila kupředu a dodala:

“Ale ne proto, abych zakryla to, co jsem tu udělala.“ Zarazil se a nechápavě na ni pohlédl.

“Pošlu tě do Kapitolu vyřídit zprávu o tom, že se prohlašuji novou císařovnou Impéria. Pokud přede mnou všichni pokleknou teď, budou i nadále žít.“

Velitel se na ni zděšeně podíval, ale potom se jeho tvář pomalu roztáhla do úsměvu.

“Jsi stejně šílená jako se to říkalo o tvé matce,” uchechtl se, rychle se obrátil a jal se stoupat po dlouhém můstku zpátky na palubu.

“Nalož nám to zlato do podpalubí,” dodal a ani se už neobtěžoval na ni pohlédnout.

Volusia se otočila k veliteli svých lučištníků, který klidně stál v čele svých mužů, a trpělivě čekal na rozkazy. Krátce na něj kývla.

Velitel se okamžitě otočil ke svým jednotkám a dal jim znamení. Tisíce šípů byly v jednom okamžiku zapáleny, založeny do luků a vystřeleny.

Doslova zakryly a zapálily nebe. Velkým obloukem proletěly vzduchem a začaly dopadat na Romulovu loď. Všechno se stalo příliš rychle, než aby posádka stačila zformovat nějakou obranu. Loď byla během chvíle v plamenech. Muži se rozkřičeli a jejich velitel byl slyšet ze všech nejvíc, když se snažil rozdávat rozkazy. Nebylo ale kam utéci a co dělat. Posádka se zoufale snažila hasit, ale tím se jenom vystavovala dalším šípům.

Veškerá snaha byla marná. Volusia dala další signál a salva za salvou následovala, aby ničila už tak hořící loď. Ozývaly se výkřiky raněných. Někteří padli mrtví přímo na palubě, zatímco jiní se převraceli přes zábradlí a padali do mělké vody a na pláž. Byla to nelítostná řezničina.

Volusia se spokojeně usmívala, když se dívala, jak je loď pomalu stravována plameny. Netrvalo dlouho a shořela celá od kýlu až po horní plachtoví. Zůstal pouze ohořelý vrak.

Když křik obětí utichl, její muži ustali v palbě a v urovnaných řadách trpělivě očekávali další příkazy.

Volusia postoupila kupředu, tasila svůj meč a jednou ranou přeťala kotevní lano, které poutalo poraženou loď ke břehu.

Botou, okovanou zlatem, se potom opřela proti boku lodi a odstrčila ji od břehu.

Lod' byla brzy stržena proudy, které ji začaly odnášet jižním směrem na otevřené moře. Pokud bude takto pokračovat, dopluje rovnou do hlavního města. Všichni potom uvidí těla Romulových mužů, do kterých jsou zabodány severské šípy a okamžitě budou vědět, odkud vítr fouká. Záhy vypukne válka.

Podívala se na Sokua, který jí byl stále nablízku, a usmála se na něj.

„Tak přesně takhle,“ řekla, „si představuji to tvoje vyjednávání.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gwendolyn klečela na přídi své lodě, rukama svírala zábradlí tak, že jí až bělaly klouby, a pozorovala obzor. Nebýt zábradlí, ani by se neudržela ve vzpřímené poloze. Celá se třásla. Byla slabá, měla hlad a každou chvíli se o ni pokoušely mdloby. Teď však na útrapy zapomněla a v úžasu sledovala to, co se to před nimi objevilo.

Snažila se proniknout zrakem okolní mlhy a stále ještě váhala, jestli se o ni jenom nepokoušejí halucinace.

Před přídí lodi se totiž rýsovala pevnina a přímo ve směru, kterým pluli, byl navíc vidět velký přístav. Z vody se jako brána vypínaly dva mohutné zlaté sloupy. Městské domy měly téměř beze zbytku žlutozelenou barvu. Uvědomila si, že oblaka plynou nějak nepřirozeně rychle, ale nedokázala určit, zda je to tím, že vše v této části světa působilo jaksi jinak, anebo se jí jenom neustále točí hlava.

V přístavu kotvilo ohromné množství bohatě působících lodí, které měly ty nejvyšší stěžně, jaké kdy viděla. Mnohé měly trupy pobité zlatými plátky. Bylo to určitě to nejbohatší město, které ve svém životě spatřila. Rozkládalo se do dálky po pobřeží a stejně tak i hluboko do vnitrozemí. Bývalý Králův Dvůr proti němu působil jako vesnice. Gwen by nikdy předtím ani nenapadlo, že by tolik budov mohlo vůbec stát na jednom místě. Přemýšlela, jací lidé asi tak mohou v takovém městě žít. Musel to být velký

národ. Imperiální národ.

Teprve potom si uvědomila, že je mořské proudy nesou přímo do pasti. Brzy budou obklopeni těmi skvělými loděmi a zajati. Pokud je tedy rovnou všechny bez vyptávání nepobijí. Pomyslela na to, jak krutý Andronicus i jeho nástupce Romulus byli. Byl to jednoduše imperiální způsob jednání. Nejspíše by bylo lepší, kdyby všichni umřeli hladem a žízni na otevřeném moři.

Uslyšela, jak se k ní po palubě někdo blíží. Byla to Sandara. I ona byla zesláblá hladu, ale přesto se držela hrdě a vzpřímeně. V ruce držela velký zlatý šperk ve tvaru býčí hlavy s rohy. Třpytil se na slunci. Gwen se dívala, jak se od něj odrážely sluneční paprsky a teprve po chvíli si uvědomila, že to Sandara dělá schválně a vysílá tak směrem k pobřeží signál. Nemířila však na město, ale o poznání dále na sever, kde na pobřeží začínal prales.

Gweniny oči se zavíraly samy od sebe. Jako kdyby se nacházela na pokraji snění a bdění. Udržet se na nohou bylo stále těžší. Už si nebyla jistá, co je skutečnost a co pouhá blouznivá iluze, zapříčiněná hladověním. Najednou spatřila kanoe. Spoustu kanoí, které se doslova vynořily ze břehu, hustě porostlém pralesem. Mířily k jejich lodi. Na nich ke svému překvapení nespátřila hlavní imperiální rasu mohutných vojáků s narudlou kůží a trny na hlavách. Tito byli jiní. I tito muži a ženy byli skvěle rostlí, měli žluté oči a čokoládovou kůži. Sandara na ně hleděla naprosto klidně, jako kdyby je znala. Gwen si uvědomila, že jim její přítelkyně je vlastně velice podobná. Byli to její lidé.

Ani si pořádně nevšimla, že kanoe již stačily doplout k

jejich lodi. Ozvaly se zvuky železných háků, zasekávajících se do dřevěných částí trupu a potom se najednou celé těleso pohnulo jiným směrem. Kanoe je, podobné velkému hejnu ptáků, odvážely pryč od města. Gwen si mátožně uvědomila, že jim tito lidé chtějí pomoci a odvést je někam jinam, než do toho obrovského imperiálního přístavu.

Byli taženi více na sever, kde Gwen po chvíli spatřila průchod, zakrytý bujným porostem a vedoucím do skryté zátoky. Unaveně zavřela oči a v duchu si hluboce vydechla.

Po chvíli je zase otevřela a uvědomila si, že na vteřinku musela usnout. Stále ještě napůl stála, napůl visela přes zábradlí a dívala se, jak jsou vlečeni do zátoky. Najednou se jí zatočila hlava a ona se tak naklonila ještě více kupředu. A pak už to bylo příliš a ona zjistila, že se nedokáže zase zaklonit zpátky. Vykulila oči a snažila se pevněji chytit zábradlí, ale její prsty byly slaboučké jako jarní tráva. O okamžik později se převalila přes zábradlí a padala do vody.

Srdce se jí rozbušilo panikou. Nemohla uvěřit, že po tom všem, čím prošli, nakonec zemře takovou smrtí, když už jsou tak blízko očividně přátelskému přístavu.

Už se ocitla celá ve vzduchu, ale tu za sebou najednou uslyšela zavrčení a zároveň pocítila, jak ji silné čelisti chňaply za halenu na zádech. Najednou byla jako kotě tažena zpátky nahoru, přes zábradlí a nakonec až na palubu. Poměrně tvrdě na ni dopadla, ale byla tak ochablá a unavená, že ji to ani moc nebolelo.

Spatřila vedle sebe stát Krohna. Vděčně se na něj usmála.

Měla radost nejen z vlastní záchrany, ale i z toho, že ho vidí živého a zdravého. Vypadal mnohem hubenější, než jak jej dříve vídávala. Uvědomila si, že už jej v tom chaosu, který je poslední dobou provázel, vlastně úplně přestala sledovat. Naposledy, co jej spatřila, bylo, když musel jít do podpalubí, protože se na něj hnala bouře. Musel se tam celou dobu někde skrývat a za celou tu dobu nejspíše vůbec nic nejedl. Dost možná chtěl i ušetřit jídlo pro ostatní. Takový Krohn skutečně byl. Na sebe myslel vždy až nakonec. Teď, když se znovu přiblížili k pevnině, se vydal na palubu a dorazil právě včas, aby ji zachránil.

Několikrát jí olízl tvář a přátelsky zamručel. Gwen jej z posledních sil objala. Potom si lehla na palubu. Leopard se ochránářsky uložil vedle ní a čumákem jí strkal do ramene. Najednou působil, jako kdyby byla posledním domovem a jistotou, které mu na světě ještě zůstaly.

*

Gwendolyn ucítila na rtech, jazyku i tvářích a krku sladkou, chladivou tekutinu. Otevřela pusu a hltavě ji polykala. Téměř okamžitě se jí po těle začala rozlévat prazvláštní vlna vzrušení a osvěžení.

Otevřela oči, nadále nepřestávala pít a zároveň si prohlížela neznámé tváře, které se mačkaly všude kolem ní. Nakonec se ze samé lačnosti rozkašlala.

Někdo jí pomohl se posadit, aby se nezadusila. Na zádech jí přistálo několik jemných poplácání.

“No tak, no tak,” ozval se hlas, “píj pomalu.”

Byl velmi laskavý. Zcela jistě to byl hlas patřící léčiteli. Záhy před ní podřepl starý muž s tváří zbrázděnou vráskami, které se v úsměvu, na tváři objevivším se, ještě více prohloubily.

Rozhlížela se kolem po neznámých obličejích Sandařina lidu. Všichni se na ni tiše dívali, jako kdyby snad byla nějakým exotickým zvířetem. Měla strašlivý hlad a ještě horší žízeň. Kousek od sebe spatřila měch, ve kterém byla ona tekutina. Jako šílená se po něm natáhla a otočila jej k ústům. Zuřivě pila a pila, zuby kousala do kožených okrajů měchu, jako kdyby už se nikdy v životě neměla napít znovu a mok jí tekl po celém obličejí.

“Pij pomalu,” ozval se znovu ten hlas. “Nebo ti bude špatně.”

Znovu se rozhlédla kolem a tentokrát si svého okolí všimla více. Mezi Sandařinými lidmi spatřila i urostlé bojovníky, kteří teď byli i na její lodi. Také viděla svou posádku, poslední přeživší z Prstenu, jak každý klečel, seděl anebo ležel, kdekoliv, kde to zrovna bylo možné. Obdrželi stejný nápoj jako ona. Všichni si tam na moři sáhli na dno. Nedaleko zahlédla Illepriu, jak zrovna krmí děťátko, které Gwen zachránila na Hořejších ostrovech. S radostí slyšela pláč té malé holčičky, protože to znamenalo, že i ona to přežila. Gwen ji předala Illeprii v okamžiku, kdy už byla příliš slabá na to, aby ji sama mohla nosit. Teď jí pohled na ni znovu dovedl k myšlenkám na Guwayna. Musí udělat všechno proto, aby alespoň toto dítě přežilo.

Každou vteřinou cítila, jak se jí vracejí síly. Znovu se napila onoho nápoje a přemýšlela, co v tom asi tak může být. Už teď

byla těm snědým lidem ohromně vděčná. Všechny je zachránili.

Vedle ní se ozvalo zamručení. Krohn stále ležel vedle ní a čumákem se dožadoval její pozornosti. Nabídla mu měch s nápojem a on jej okamžitě hltavě přijal. Srdečně jej podržela na hlavě. Opět jí zachránil život. Pohled na něj jí nutně podsouval myšlenky na Thora. Kde asi tak je?

Rozhlédla se po Sandařiných lidech a nevěděla, jak jen jim poděkovat.

„Zachránili jste nás,“ řekla. „Dlužíme vám vlastní životy.“

Podívala se na Sandaru, která teď přišla a sedla si vedle ní. Zároveň však zakroutila hlavou.

„Můj lid nevěří na žádné dluhy,“ řekla. „Odměnou je nám čest plynoucí z pomoci někomu, kdo je v nouzi.“

Najednou se lidé začali rozestupovat, aby uvolnili cestu vážně vypadajícímu muži. Zcela jistě to byl jejich vůdce. Mohlo mu být asi tak padesát let, měl ostře řezané rysy a tenké rty. Došel ke Gwendolyn a sedl si na bobek. Na krku nosil velký náhrdelník, udělaný z lastur tyrkysové barvy, jenž se na slunci matně třpytil. Pokýval hlavou na pozdrav. V jeho pohledu byla patrna velká účast a zájem.

„Já jsem Bokbu,“ řekl hlubokým, autoritativním hlasem. „Vyslyšeli jsme Sandařin signál, protože je jednou z nás. To, že jste tady, pro nás znamená riskování našich životů. Pokud by se to imperiální jednotky dověděly, do jednoho

by nás nechali povraždit.“

Vstal a založil si ruce v bok. Sandara a onen léčitel pomohli Gwendolyn rovněž pomaloučku vstát. Podívala se na Bokbua. Ten si jenom povzdechl a pohledem přehlédł její zbídačenou loď a posádku.

„Už je jim líp. Musejí odejít,“ ozval se hlas.

Gwen se otočila k mohutnému bojovníkovi, který na sobě neměl halenu jako ostatní a v ruce třímал dlouhé kopí. Došel k Bokbuovi a chladně si jej přeměřil.

„Pošli tyhle cizáky zpátky na moře,“ dodal.
„Proč bychom kvůli nim měli riskovat krky?“

„Já jsem z tvé krve,“ řekla Sandara a přísně se na muže podívala.

„Právě proto jsi sem tyhle lidi nikdy neměla přivádět. Všechny nás tím ohrožuješ,“ vyštěkl.

„Měli bychom se za tebe stydět,“ řekl Sandara.
„Copak jsi zapomněl na pravidla pohostinnosti?“

„Právě to, že je přivádíš sem, je hodné studu,“ opáčil. Bokbu zvedl ruce, aby obě strany uklidnil.

Chvíli jenom klidně stál a přemýšlel. Gwendolyn to všechno sledovala. Byla to vsutku překérní situace. Vydát se znovu na moře by pro ně znamenalo jistou smrt, ale zároveň také nechtěla ohrozit lid, který jí nezištně podal pomocnou ruku.

„Nechceme dělat žádné potíže,“ řekla směrem k Bokbuovi. „Opravdu vás nechci ohrozit. Okamžitě odsud odjedeme.“

Bokbu zakroutil hlavou.

„Ne,“ odpověděl. Potom se na Gwen dlouze a zvědavě zadíval. „Proč jsi sem své lidi přivedla?“

Gwendolyn si povzdechla.

„Utíkáme před obrovskou armádou,“ odpověděla. „Zničili náš domov. Jenom hledáme jiné místo, kde bychom mohli žít.“

„Vybrali jste si dost špatné místo,“ řekl ten bojovník. „Tohle váš domov nebude.“

„Ticho!“ okřikl jej Bokbu, tentokrát již rozzlobeným hlasem. Bojovník okamžitě poslechl.

Náčelník se znovu zadíval Gwen do očí.

„Jsi vznešená žena,“ řekl. „Vidím ti na očích, že jsi přirozenou vůdkyní. Vedeš své lidi dobře. Pokud vás pošlu zpátky na moře, zcela jistě tam zemřete. Možná ne hned dnes, ale v horizontu několika málo dní je to více než jisté.“

Gwendolyn věděla, že teď nesmí uhnout pohledem.

„Pak tedy zemřeme,“ odpověděla. „Nechci vidět tvé lidi umírat proto, aby ti moji mohli žít o trochu déle.“

Dlouho se na něj jenom dívala tak, jak se na šlechtičnu vysokého původu slušelo a patřilo. Všimla si přitom, že tím na Bokbua učinila dojem. Vzduch naplnilo napjaté ticho.

„Vidím, že ti v žilách koluje i krev válečníků,“ řekl. „Zůstaneš s námi. Tvoji lidé se tu mohou zotavit, dokud nebudou zase zdraví a silní. Nezáleží na tom, kolik měsíců to zabere.“

“Ale můj náčelníku...” začal onen bojovník.

Bokbu se na něj jenom přísně podíval.

“Už jsem rozhodl.”

“Ale jejich loď!” protestoval muž. “Pokud zůstane v přístavu, imperiáni na to přijdou. Všichni budeme mrtví ještě předtím, než začne měsíc znovu dorůstat!”

Náčelník se zadíval na stožár, potom na trup lodi a o všem přemýšlel. Gwen se mezitím rozhlížela po okolí. Byli teď hluboko uvnitř skrytého přístavu, chráněného střechou z větví stromů. Přesto však za nimi bylo možno spatřit otevřené moře. Musela uznat, že má ten bojovník pravdu. Najdou je tu.

Náčelník se na ni krátce podíval a pokýval hlavou.

“Chceš zachránit svůj lid?” zeptal se.

Gwen odhodlaně přikývla.

“Ano.”

Pokýval hlavou na souhlas.

“Vůdci musejí dělat těžká rozhodnutí,” řekl. “Teď nadešel čas na to tvoje. Chcete zůstat s námi, ale vaše loď nás jistojistě přivede do hrobu všechny. S radostí váš lid přijmeme, ale loď musí zmizet. Budeme ji muset spálit. To je naše podmínka pro vaše přijetí.”

Gwenino srdce se při tom pomyšlení sevřelo. Podívala se na svou loď. Loď, která je donesla přes celé moře a zachránila její lidi před pohromou. Vůbec se nedokázala odhodlat se toho věrného korábu zbavit. Navíc to byla jediná možnost, jak se odsud mohou dostat.

Jenže kam by vlastně měli jít? Znovu se vydat na stezku smrti napříč oceánem? Její lidé se teď stěží udrželi na nohou. Potřebovali čas na uzdravení a odpočinek. Potřebovali střechu nad hlavou a místo, kde mohou na nějaký čas v klidu nabírat síly. Pokud spálení této lodi je cenou, kterou musí zaplatit za jejich životy, pak by to měla udělat. Pokud by se později rozhodli vyrazit znovu na moře, budou si muset jednoduše obstarat nějaké jiné plavidlo. Anebo jej postavit. Teď však musí především přežít. Na tom jediném momentálně záleželo.

Podívala se na náčelníka a přikývla.

„Budiž tedy,“ řekla.

Bokbu spokojeně přikývnul a dokonce se jí na vyjádření svého uznání mírně poklonil. Potom se otočil a vydal několik rozkazů. Muži kolem se pustili do práce. Vydali se k prstenským, posedávajícím různě na palubě. Pomáhali jim vstát a odváděli je pryč z lodi. Postupně po dlouhém prkně procházeli Godfrey, Kendrick, Brandt, Atme, Aberthol, Illepria, Sandara a mnozí další, kteří jí na světě ještě zbyli, a znovu usedali na zemi v přístavišti.

Gwendolyn čekala, dokud loď neopustil i poslední z jejích poddaných. Nakonec zůstala na palubě úplně sama spolu s Krohnem a náčelníkem Sandařina lidu.

Ten v ruce už třímal zapálenou pochodeň, kterou se chystal loď zapálit.

„Ne,“ řekla Gwen a chytila jej za zápěstí.

Překvapeně se na ni podíval.

„Tohle bych měla udělat sama,“ dodala.

Potom mu opatrně vzala těžkou hořící pochodeň z ruky, otočila se k hromadě skasaných plachet ležících opodál a natáhla se k ní. Po tváři jí přitom skanula slza.

Vysušené pláto rychle chytilo plamenem a šířilo jej všude po lodi.

Zahodila pochodeň dál na palubu a potom už s Krohnem i Bokbuem po prkně opouštěla loď. O několik vteřin později se její noha poprvé dotkla nové země, která se jim měla odteď stát novým domovem.

Rozhlédla se kolem a spatřila především neprostupný prales, vyplněný skřeky roztodivných ptáků a zvířat, které nikdy předtím neslyšela.

Mohl by toto být nový domov?

KAPITOLA PÁTÁ

Alistair klečela na studeném kameni, zábla ji kolena, a sledovala, jak první paprsky prvního slunce začínají osvěcovat vrcholky hor Jižních ostrovů a postupně klesají do údolí. Její ruce se třásly. Klečela zamčená v dřevěné kládě. Její zápěstí i krk spočívaly nepohodlně v otvorech, kde předtím trpěla už spousta vězňů před ní. Když s obtížemi otočila hlavou, mohla na dřevě spatřit stopy po krvi, protože se vězňům v této kládě rovnou i stínaly hlavy. Každou buňkou těla cítila smutnou energii onoho kusu dřeva, který dříve existoval jako strom a byl živý. Kromě krvavých stop neslo i množství škrábanců, když popravčí meč či sekera nebyly zcela přesné. Cítila z něj dokonce i emoce a strachy lidí, kteří tu čekali na popravu. Nic by jí nemohlo působit větší utrpení, než právě toto.

Přesto však své utrpení snášela pokud možno vznešeně. Dívala se na východ slunce a byla si v té chvíli jistá, že další již nespatří. Najednou pro ni každá vteřina měla neopakovatelný význam. Rozhlížela se po okolí v tom nepříliš teplém ránu, ještě ochlazovaném větrem, a nemohla se na tu krásu vynadívat. Ostrovy teď působily jako to nejnádhernější místo na světě. Stromy kvetly plejádami barev od oranžové přes červenou a růžovou až k bílým květům, a zároveň už na nich visely i těžké plody, rovněž oplývající všemožnými barvami. Fialoví ranní ptáčci a velké oranžové včely již naplňovaly vzduch svým

bzuketem a všechno se to nořilo do sladké vůně květů. Mlhy ležící v údolích se při dotyku slunečních paprsků třpytily a dodávaly obrazu skutečně kouzelný nádech. Ještě nikdy necítila s žádnou zemí takové souznění. Kdyby byl osud býval alespoň trochu příznivější, dokázala by tu spokojeně žít až do smrti.

Uslyšela za sebou kroky těžkých bot dopadajících na skalní podloží. Přicházel Bowyer. V rukou třímal obrovskou dvousečnou sekeru a ošklivě se na Alistair mračil.

Za ním již přicházely stovky jihoostrovanů, kteří se měli stát svědky. Všichni to byli Bowyerovi věrní a teď utvořili na kamenném prostranství kruh. Ona se ocitla v jeho středu, přibližně dvacet metrů od ostatních. Jediný, kdo s ní v kruhu zůstal, byl Bowyer. Nikdo nechtěl být příliš blízko až vytryskne krev.

Bowyer si se sekerou neklidně pohazoval. Očividně chtěl už mít celou záležitost za sebou. Alistair mu přitom mohla číst v očích, jak moc se ten muž chce stát králem.

Jedna věc ji ale přesto těšila. Jakkoliv nespravedlivé tohle bylo, její oběť nakonec umožní Erecovi žít. A to pro ni znamenalo víc než vlastní život.

Bowyer přistoupil, naklonil se k ní a zašeptal jí do ucha tak tiše, že to mohla slyšet jenom ona sama:

„Bud' klidná. Tvoje smrt bude rychlá a čistá,“ řekl. „Stejně jako Erecova.“

Alistair se na něj vyděšeně podívala.

Zašklebil se jí do obličeje. Opět jenom tak jemně, aby to

mohla vidět ona, ale ne nikdo z diváků.

„Přesně tak,“ dodal tiše. „Možná se to nestane dnes a možná ani za několik měsíců. Ale jednoho dne, až to bude nejméně čekat, zjistí tvůj manžel, že má v zádech zaražený můj nůž. Chtěl jsem, abys to věděla, než tě pošlu do pekla, kam patříš.“

Ustoupil dva kroky stranou, pevně sevřel topůrko sekery, zvedl ji nad hlavu, zaklonil se a připravil k úderu.

Alistair klečela na kameni a její srdce se mohlo zbláznit. Teprve teď si plnou měrou uvědomila, jak zlý ten muž vlastně je. Nebyl jenom zaslepený vlastními ambicemi. Byl to navíc také lhář a zbabělec.

„Propuť ji!“ prořízal ranní ticho najednou vysoký hlas.

Mezi Bowyerovými strážnými, umístěnými chytře u vstupu na prostranství, se rozpoutal jakýsi chaos. Alistair byla překvapená a zároveň ohromně vděčná, když spatřila, že se přes strážu snaží prodrat Erecova matka a sestra. V tvářích obou se zračilo nejvyšší znepokojení.

„Je nevinná!“ křičela bývalá královna. „Nesmíš ji zabít!“

„To bys vážně zabil ženu?!“ křičela Dauphine. „Je tu cizinka. Nech ji být. Pošli ji zpátky do její země. Ona nemusí mít s našimi záležitostmi nic společného.“

Bowyer se k nim otočil a zahřměl:

„Je to cizinka, která se chtěla stát naší královnou. A

také zabít našeho krále.“

„Jsi lhář!“ vykřikla Erecova matka. „Nikdy by ses z fontány pravdy nenapil!“

Bowyer si po očku prohlížel tváře přihlížejících.

„Je tu někdo, kdo by snad zpochybňoval moje nároky?“ pronesl zvučně a přitom si přísně prohlížel jednoho po druhém.

Alistair se snažila je sledovat rovněž a doufala, že spatří vzdor. Jenže všichni ti muži, všichni ti stateční bojovníci, pocházející povětšinou z Bowyerova kmene, teď klopili zrak k zemi jako kluci, přistižení při nějaké lumpárně. Nikdo se neodvažoval se mu postavit.

„Já jsem váš šampion,“ zahřměl Bowyer. „Porazil jsem na turnaji všechny protivníky. Nezbyl tu už nikdo, kdo by mě dokázal porazit. Ani jeden. Pokud si to někdo z vás nemyslí, může teď předstoupit.“

„Nikdo, až na Erecu!“ ozvala se znovu Dauphine.

Bowyer se na ni zamračil.

„A kde je teď? Leží v posteli a umírá. Jihoostrované přece nebudou mít za krále mrzáka. Já jsem váš král. Já jsem váš šampion. Tak káží zákony naší země. A můj otec byl navíc králem před tím Erecovým.“

Královna i Dauphine se vrhly kupředu, aby jej samy zastavily, ale Bowyerovi muži je chytili za paže a stáhli zpátky. Alistair mezi nimi spatřila i Erecova mladšího bratra Stroma. Měl ruce svázané za zády a i on se snažil uvolnit, ale pouta držela pevně.

„Za tohle zaplatíš, Bowyere!“ křičel.

Mohutný bojovník jej ale ignoroval. Namísto toho se otočil k Alistair a chystal se znovu zaujmout pozici pro popravu. Nadešla její poslední chvíle.

„Život je nebezpečný, pokud jej postavíš na lžích,“ řekla mu.

Zamračil se a nepokojně přešlápl. Brnkla na správnou strunu.

„A to budou i tvoje poslední slova,“ řekl.

Potom rychle pozvedl sekeru a napráhl se.

Alistair zavřela oči a věděla, že už za malinkou chvíli bude celý její svět nahrazen prázdnou tmou.

Ta chvíle jako kdyby se ale náhle roztáhla do nekonečna. Před očima se jí míhaly všemožné obrazy. Znovu viděla situaci, když se poprvé setkala s Erecem. Bylo to doma v Prstenu, v hradu Vévody ze Savarie. Tehdy tam jenom pomáhala jako služka při hostině na počest Erecova příjezdu a zamilovala se do něj na první pohled. Tu lásku teď pocítila stejně jako onoho prvního dne.

Viděla také svého bratra Thorgrina, avšak z nějakého důvodu nebyl v Prstenu a v Králově Dvoře, ale v nějaké cizí, daleké zemi mimo Prsten. Především však viděla vlastní matku. Viděla, jak stojí na okraji útesu před jejím hradem, vypínajícím se do výšky nad skalnatým mořským pobřežím. Vzpínala k ní ruce a sladce se na ni usmívala.

„Moje dceruško,“ řekla.

„Matko,“ odpověděla Alistair, „už brzy se k

tobě přidám.“

Matka však překvapivě zakroutila hlavou.

„Tvůj čas ještě nepřišel,“ řekla. „Tvůj osud na tomto světě ještě není zcela naplněn. Ještě tě toho hodně čeká.“

„Ale jak to, matko?“ Zeptala se Alistair. „Jak bych tohle mohla přežít?“

„Jsi mocnější než celý tento svět,“ zněla odpověď. „Ta čepel, ten smrtí zavánějící kus železa, ten je přece částí tohoto světa. Kláda, která tě poutá, je také jenom kus světa. Tebe mohou omezovat jenom do chvíle, kdy na něco takového budeš sama věřit a dovolíš, aby tě to ovlivňovalo. Ty sama jsi především duše, světlo a energie. V tom tkví tvoje skutečná síla a podstata. Jsi nade vším pozemským, dcero. Jsi to ty, kdo drží tvé tělo v té kládě, protože to tomu kusu starého dřeva jednoduše dovolíš. Problém, kterému teď čelíš, není problémem fyzické síly, ale víry. Věř v sebe sama. Jak silná je tvoje víra?“

Během vteřinky, kdy čepel putovala prostorem, vedla klečící Alistair celou tu rozpravu. Matčina slova jí zněla v hlavě.

Jak silná je tvoje víra?

Alistair zapomněla na rozbolavělé údy, pustila z hlavy tvrdý kámen i to svazující dřevo a plně se oddala do náruče víry. Vizualizovala si všechny zaběhnuté představy o fyzickém světě, sbalila je do koule a potom odložila stranou. Namísto toho namířila svou pozornost na jedinou nejvyšší sílu, která byla všemu ostatnímu nadřazená. Sílu, která tento svět stvořila. S tou se teď musela ztotožnit.

Jakmile tak učinila, pocítila náhle mocný příval energie. Okamžitě začal proudit jejím tělem. Najednou se cítila větší a mocnější, než cokoliv jiného. Cítila se nezníitelná. Její mysl se naplnila energií tak silnou, že přímo slyšela, jak jí bzučí v uších. Dlaně ji přitom pálily, jako kdyby je položila na kámen rozpálený od slunce. Mohutné teplo se rovněž soustřeďovalo v oblasti uprostřed jejího čela. Byla silná, mocná a neporazitelná. Silnější než ta směšná kláda, tlustá jako tělo válečného hřebce. To byla jenom hmota. Nic víc.

Otevřela oči a svět se znovu začal vracet do své normální rychlosti. Podívala se na Bowyera, který se nad ní už nakláněl se sekrou a mračil se jako sám pán pekel.

Pozvedla paže. Kláda, která jí předtím nedovolovala ani ten nejmenší pohyb, najednou zapraštěla a potom se rozletěla na třísky. V tom stejném pohybu se Alistair odrazila z klečících nohou, jednu dlaň bleskurychle namířila na Bowyera, zatímco druhou na jeho velikou sekeru. Se zbraní se v té chvíli stalo něco stěží pochopitelného. Kov sekery během zlomku vteřiny žhavě zazářil a potom roztál. Dopadl k Bowyerovým nohám jako hromada vyvřelé lávy a opět okamžitě ztuhl. Dřevěné topůrko se rozpadlo na prach Bowyerovi přímo v ruce.

Hromotluk řáal, ale v té chvíli už vlastně neměl čím. Nečekaně lehká ruka jej vyvedla z rovnováhy. Zapotácel se směrem kupředu a skončil na kolenou.

Alistair se otočila a pohledem krátce zapátrala v davu. Okamžitě našla to, co hledala. Myslí vydala další příkaz a od

opasku jednoho z vojáků jako střela vyletěl jeho meč. Proletěl prostorem a měkce přistál v dlani její natažené ruky.

V jediném bleskurychlém pohybu zavířila mečem a nakonec jím řála po Bowyerově odkrytém krku.

Dav se teprve nyní zmohl na první užaslý výkřik. Popraviště se i dnešního dne dočkalo spršky krve a useknuté hlavy, dopadnuvší s vlhkým žuchnutím na kámen. Bowyerovo tělo se zhroutilo hned vedle ní.

Zemřel na tom stejném místě, kde ještě před chvilkou chtěl mít mrtvou Alistair.

Dav se rozkřičel. Alistair viděla, jak se Dauphine konečně podařilo vymanit z rukou zaskočeného zbrojnoše. Zároveň mu vytrhla z opasku dýku a zkušeným pohybem mu podřízla krk. Potom rychle přeféžala provaz, který poutal Stromovy ruce. Ten okamžitě sáhl po meči zneškodněného zbrojnoše. Sehnul se pro něj, vytrhl jej z jeho pochvy a už v podřepu začal sekat kolem sebe. Než se znovu napřímil, stačil zabít tři další.

S Bowyerovou neočekávanou smrtí najednou nikdo pořádně nevěděl, jak se zachovat. Začaly se ozývat výkřiky. Vývoj událostí očividně povzbudil ty, jejichž loajalita k Bowyerovi byla vratká a oni si teď znovu rozmýšleli, na kterou stranu chtějí patřit. Navíc se na plošině objevila skupina Erecových mužů a spěchala na pomoc Stromovi. Okamžitě se pouštěli do boje s Bowyerovými věrnými.

Situace se rychle obracela ve prospěch Erecovců. V Bowyerových řadách bylo navíc mnoho těch, kteří si svou věrnost

rozmysleli a odhazovali teď svoje zbraně. Zbývající, skutečně loajální, se záhy dali na útěk. Strom se v čele ostatních okamžitě vrhl za nimi.

Alistair stála stále s mečem v ruce a sledovala, jak všude po okolí začínají šarvátky a jak postupně přerůstají v bitvu. Brzy se už i z údolí pod hradem začalo ozývat dunění rohů, jako kdyby se celý ostrov rozděloval na dvě válčící strany. Poklidně začínající ráno se pomalu ale jistě měnilo v dopoledne, které uslyší mnoho křiku a třeskotu mečů i zbroje. Občanská válka na Jižních ostrovech právě začala.

Alistair svírala v ruce meč toho bojovníka a věděla, že byla právě zachráněna jenom díky milosti Boží. Cítila se jako znovuzrozená a mnohem mocnější než kdykoliv předtím. Naplnění jejího osudu ji volalo. Navzdory tomu, co mělo přijít, cítila optimismus. Věděla, že Bowyerovy jednotky budou poraženy a spravedlnosti bude učiněno za dost. Věděla, že se Erec zase postaví na nohy a nakonec se spolu přece jenom vezmou. Alistair bude již brzy královnou Jižních ostrovů.

KAPITOLA ŠESTÁ

Darius běžel po bahnité cestě ze své vesnice a sledoval stopy vedoucí k Volusii. Byl odhodlán za každou cenu zachránit Loti a zabít muže, kteří se jí zmocnili. V ruce svíral meč - opravdový meč, vykovaný z opravdové oceli. Bylo to vůbec poprvé, kdy se takové zbraně dotknul. Věděl, že jenom za to bude on i celá jeho vesnice popravena. Ocel byla tabu a dokonce i jeho otec a děd se báli vlastnit byt' jenom malý nožík. Darius dobře věděl, že překročil čáru, za kterou už se nebude moci vrátit zpátky.

Ale už mu na tom nezáleželo. V jeho životě už bylo jednoduše příliš mnoho nespravedlnosti. Pohár přetekl. Teď, když byla Loti pryč, nezajímalo jej už nic jiného, než jak ji dostat zpátky. Vlastně ani neměl příležitost ji pořádně poznat, ale přesto měl teď pocit, že pro něj znamená všechno. Dokázal přijmout fakt, že byl zotročen on sám, ale že se to má stát i jí, to bylo jednoduše nepřijatelné. Nemohl ji nechat odvést a zároveň sám sebe nadále považovat za muže. Byl sice ještě chlapec, ale přesto měl nejvyšší čas se přestat chovat jako dítě. Uvědomil si, že jsou to právě rozhodnutí jako toto, které člověka činily dospělým.

Běžel sám po blátivé cestě, pot jej štípal v očích, těžce dýchal, ale přesto v tom okamžiku cítil dostatek odhodlání postavit se celé armádě. Neměl na výběr. Musel Loti najít a přivést ji zpátky, anebo při tom pokusu přijít o život. Uvědomoval si, že pokud selže – anebo vlastně i pokud se mu to podaří

– přinese to nakonec imperiální mstu na celou jeho rodinu i vesnici. Kdyby právě na tohle přestal myslet, možná by ztratil i odvahu pokračovat dál a otočil by se k domovu.

Jenže namísto toho byl hnán dál něčím větším, než byl jeho vlastní pud sebezáchovy, ba dokonce i větším, než strach o bezpečí vlastní rodiny a známých. Hnala jej touha po spravedlnosti. Po svobodě. Touha setřást ze sebe jho svých otrokářů a okusit volnost, i kdyby to mělo trvat jenom chvílku. Dokonce by mu stačilo, kdyby to ani nezískal sám pro sebe, ale alespoň pro Loti.

Jeho hybatelem tedy byla vášeň a ne rozumová úvaha. Někde tam venku unášeli jeho lásku a on sám přitom už z imperiálních rukou vytrpěl příliš. Ať už budou následky jeho činu jakékoliv, bylo mu to jedno. Musel ukázat, že v jeho lidu existuje jeden muž, i kdyby měl být nakonec opravdu jenom jeden, a dokonce i kdyby to byl jenom pouhý chlapec, který si takové zacházení už nehodlá nechat líbit.

Běžel po cestě dál a dál napříč známou krajinou směrem k hranici hlavního Volusijského teritoria. Uvědomoval si, že pouhý fakt, že by ho našli takhle blízko Volusie, by znamenal rozsudek smrti. Přidal do kroku. Jejich stopy byly blízko u sebe a to mohlo znamenat jediné to, že postupují pomalu. Pokud bude dostatečně rychlý, má naději je chytit.

Oběhl kopec a najednou v dálce spatřil to, co hledal. Pouhých dvě stě metrů před ním stála Loti, na krku měla připevněný kovový obojek, ke kterému byl přikován dlouhý řetěz, který se

táhl dobrých pět metrů k sedlu zerty, na které jel její únosce. Byl k ní otočen zády a zaměstnán nicneděláním v sedle. Po obou stranách řetězu kráčeli dva muži z imperiální stráže, oblečení v černo zlaté zbroji, třpytící se na slunci. Byli dvakrát tak velcí jako Darius a měli k dispozici ty nejlepší zbraně. Darius věděl, že by bylo potřeba pořádného davu otroků, aby dokázali ty muže zneškodnit.

Jenže teď se nemohl ohlížet na strach. Všechno, co měl, bylo odhodlání a spravedlivý hněv. Věděl, že bude muset najít nějaký způsob, aby ty dvě věci stačily.

Běžel dál a rychle se blížil k nic nečekající družině. Během chvilky byl u Loti, napřáhl se mečem a vší silou sekl do řetězu, který ji spokojoval se zertou. Loti se na něj překvapeně a zároveň polekaně podívala.

Vykřikla a uskočila stranou. Náraz oceli o kovový řetěz zařinčel. Loti byla najednou volná, kolem krku měla stále svůj obojek, ale notně zkrácený řetěz už teď ani nedosahoval k zemi.

Darius se podíval kupředu a setkal se s překvapeným pohledem otrokáře, shlížejícím na něj vyjeveně ze hřbetu zerty. Vojáci, kráčející po stranách, se rovněž zarazili a všichni teď hleděli na Daria jako na zjevení.

Chlapec přešlapoval na místě a jeho ruce se trásly, jak držel svůj meč před tělem. Byl odhodlaný nedat najevo žádnou slabost a ochránit Loti za každou cenu.

“Vám nepatří,” vykřikl třesoucím se hlasem.
“Je to svobodná žena. My všichni jsme svobodní!”

Vojáci se podívali na otrokáře.

„Chlapče,“ oslovil Daria, „právě jsi udělal největší hloupost svého života.“

Potom pokynul oběma vojákům, kteří okamžitě tasili meče a vrhli se na Daria.

Ten se ani nepohnul, nadále svíral meč v třesoucích se rukou a cítil, že se na něj právě dívají všichni jeho předkové. Měl pocit, jako kdyby na něj z nebes shlíželi všichni otroci, kteří kdy byli zabiti a podporují ho. A také cítil ještě něco dalšího. Bylo to něco jako velká vlna tepla.

Cítil, jak jeho skrytá vnitřní síla začíná žadonit, aby byla povolána. Jenže on jí to nechtěl dovolit. Přál si s těmi vojáky bojovat tváří v tvář jako muž a využít všechno, co se naučil při cvičení se svými kamarády. Přál si zvítězit jako opravdový bojovník, bojovat opravdovými ocelovými zbraněmi a porazit je jenom silou vlastních svalů. Odjakživa byl rychlejší než ostatní chlapci. Jeho dřevěný meč vždy dokázal srážet k zemi i mnohem silnější a starší mladíky, než byl on sám. Teď se připravil na jejich útok.

„Loti!“ křikl na dívku, aniž by spustil zrak z nepřítele, „UTÍKEJ! Zpátky do vesnice!“

„NE!“ zakřičela.

Darius věděl, že něco musí udělat. Nemohl zůstat tam, kde stál a jenom čekat, až se na něj oboří. Musel je nějak překvapit, udělat něco, co nebudou čekat.

Vyrazil do útoku. Vybral si jednoho z vojáků a namířil si to

přímo k němu. Potkali se uprostřed bahnité cesty. Darius přitom bojovně zařval, aby si dodal sil i odvahy. Voják sekl po jeho obličej, ale chlapec ránu vlastním mečem vykryl. Ozvalo se ocelové zazvonění dvou srazivších se prvotřídních čepelí. Darius jej uslyšel vůbec poprvé v životě. Jeho meč byl těžší, než by si byl zprvu pomyslel a vojákova rána byla tak prudká, že se mu z toho okamžitě roztrásla ruka od zápěstí až k rameni. Takovou sílu nečekal.

Voják rychle změnil stranu a chtěl Daria zasáhnout z boku, ale ten se znovu dokázal otočit a úder zablokovat. Tohle vůbec nebylo jako trénink s kamarády. Měl pocit, že se pohybuje mnohem pomaleji než obvykle, protože meč byl hodně těžký. Bude chvíli trvat, než si na to zvykne. Přišlo mu, že ten voják se naopak pohybuje snad dvojnásobnou rychlostí jak on.

Přišla další rána, která jej téměř srazila k zemi. Uvědomil si, že toho muže neporazí, pokud nepovolá a pomoc i svoje další dovednosti.

Ustoupil do strany, sehnul se, aby se vyhnul dalšímu úderu namísto toho, aby jej blokoval vlastní zbraní a potom vyrazil loktem po vojákově krku. Nachytil jej na švestkách. Muž zakašlal, zavrával, chytil se za krk a nakonec se v bolesti předklonil. Darius napřáhl meč a hlavicí jílce udeřil muže do odkrytého krku, čímž jej poslal k zemi.

To už k němu ale konečně dorazil i ten druhý, který doposud nechával kolegu, aby situaci zvládl sám. Darius na poslední chvíli zvednutým mečem zablokoval mocnou ránu, která by

mu rozštípla hlavu jako meloun. Voják se však ani na vteřinu nezastavil a pokračoval ve výpadech. Tlačil tím Daria zpátky a ten nakonec skončil na zemi.

Voják okamžitě přistál na něm. Darius měl pocit, že mu svou vahou snad rozmačká všechny žebra. Muž upustil vlastní meč a začal se po chlapci sápat holýma rukama. Pokoušel se mu vymáčknout oči.

Darius uchopil jeho zápěstí a roztřesenýma rukama se jej snažil držet od svého obličeje dál, ale rychle prohrával. Musel okamžitě něco vymyslet.

Zvedl koleno a prudce škusnul tělem do strany. Podařilo se mu naklonit muže do boku. Ve stejnou chvíli sáhl k vojákovu opasku, ze kterého vytáhl dlouhou dýku, kterou mu ihned vrazil hluboko do těla.

Muž vykřikl a pokračoval v započatém pohybu do strany. Darius se ocitl na něm a mohl se dívat, jak muž přímo před jeho očima umírá. Ztuhl šokem. Bylo to poprvé, co někoho zabil. Zvláštní pocit. Cítil radost z vítězství a smutek zároveň.

Vtom za sebou uslyšel výkřik. Okamžitě se zase probral ze zamyšlení. Voják, kterého před chvílí srazil k zemi, se nyní škrábal zpátky na nohy a rozehnal se po Dariovi. Mocně po něm sekl mečem.

Darius počkal do poslední vteřinky a potom se mrštně uhnul do strany. Voják se zapotácel kolem něj.

To chlapci poskytlo několik drahocenných okamžiků, aby vytrhl dýku z hrudi zabitého vojáka a připravil se. Jakmile se

voják otočil, aby znovu zaútočil, chlapec dýkou vrhl.

Několikrát se otočila ve vzduchu a potom se v perfektním zásahu zabodla do srdce druhého muže. Jeho zbrojí projela jako máslem. Elitní imperiální ocel použita v boji proti imperiánům samotným. Darius si pomyslel, že možná neměli vyrábět až tak ostré zbraně.

Voják padl s vykulenýma očima na kolena a potom se zhroutil do strany.

Vtom se za Dariem ozval další výkřik. Chlapec se otočil a spatřil, jak otrokář sesedá ze své zerty. Mračil se na něj jako noc a hned vzápětí rovněž tasil svůj meč.

„Budu tě muset zabít sám,“ řekl. „Ale neudělám to rychle, jako to chtěli tihle dva. Budu tě mučit, stejně jako tvoji rodinu a celou vesnici!“

Vyrazil proti Dariovi.

Tento imperiální otrokář byl očividně zkušenějším bojovníkem než předchozí dva. Byl vyšší, silnější a jeho zbroj také působila okázaleji. Byl to vlastně ten nejstrašlivější protivník, se kterým se Darius kdy setkal. Uvnitř se roztrásl strachy, ale vši silou vůle se přinutil nic z toho navenek neukázat. Namísto toho byl odhodlán rvát se s ním navzdory strachu a fyzické převaze. Říkal si, že je to přece také jenom člověk. A všichni lidé mohou padnout.

Všichni mohou padnout.

Když se na něj otrokář obořil svou ohromnou obouruční zbraní, Darius pozvedl meč a ránu zablokoval. Muž ale okamžitě

udeřil znovu.

Údery se opakovaly zleva i zprava a Darius se celou dobu jen a pouze bránil. Ocel zvonila o ocel, ohlušovala jeho neuvyklé smysly a spršky jisker létaly na všechny strany. Muž jej neustále nutil ustupovat a Darius měl dostatek času a sil jen a pouze na unikání smrtelné ráně. Ten muž byl neskutečně silný a rychlý. Na protiútok zatím nebylo ani pomyšlení.

A potom byl najednou v jednom bloku příliš pomalý a otrokář pronikl jeho obranou. Darius vykřikl, když jej čepel mužova meče řízla do ruky. Byla to mělká rána, ale bolela jako čert a chlapcova paže se okamžitě zalila krví. Bylo to jeho vůbec první válečné zranění a dokonale jej vystrašilo. Podíval se na zraněnou paži.

To byla další chyba. Otrokář jeho zaváhání bleskurychle využil a vrazil mu drtivou facku okovanou rukavicí. Darius byl jako věchýtek poslán o několik metrů dozadu a měl co dělat, aby se udržel na nohou a nezřít se do bláta. V duchu přitom sám sebe vyplísnil a přikázal si, že už nikdy nesmí uprostřed boje ohledávat vlastní zranění a namísto toho neustále pokračovat dál.

Olízl si krev z rozbitého rtu a rozzuřil se. Otrokář znovu zaútočil. Byl velký a silný, ale Darius se tentokrát nenechal rozhodit bolestí, rozlévající se mu po celé tváři, rtech i za krkem. První skutečné bitevní oťukávání již měl za sebou a teď si uvědomil, že, ačkoliv byly ty rány silnější, než na jaké byl zvyklý, zas tak hrozné také nebyly. Stále přece ještě stál na nohou, dýchal a žil.

To znamenalo, že je stále ještě schopen bojovat dál. Může přijmout další rány a pokračovat v boji. Dokonce ani být zraněn nebylo tak hrozné, jak se obával. Možná, že je v tomto souboji tím menším, méně zkušeným, ale přesto jeho dovednost se zbraní nebyla horší než umění boje těchto mužů. Uvědomil si, že i on může být opravdu nebezpečný.

Z hrdla se mu vydral výkřik a on se vrhnul kupředu a do útoku. Bylo na čase se vrhnout do bitvy namísto vyhýbání se jí. Už se nebál, že bude raněn. Zvedl meč nad hlavu a s řevem sekl po otrokáři. Muž jeho ránu zablokoval, ale Darius se nenechal odradit a sekal znovu, znovu a ještě jednou. Najednou to byl on, kdo, navzdory váhové i silové nevýhodě tlačil otrokáře do ústupu.

Darius bojoval o holý život, bojoval také za Loti a všechny své lidi i kamarády ve vesnici. Sekal doprava i doleva stále větší rychlostí. Ocelová čepel už mu najednou nepřipadala těžší než je dobře ohmataný dřevěný meč. Po chvíli konečně našel díru v obraně. Otrokář zařval jako býk, když jej Darius seknul do boku.

Sáhl si na zraněné místo a přitom věnoval Dariovi překvapený pohled, který byl však mnohem více plný vzteku.

Zařval jako zraněné zvíře a znovu se vrhnul do útoku. Zahodil u toho však svůj meč a namísto toho sevřel Daria do medvědího objetí. Chlapec se okamžitě ocitl ve vzduchu, a když jej otrokář zmáčkl, rovněž upustil svůj meč. Všechno se to stalo hrozně rychle a byl to tak nečekaný tah, že s tím Darius nestačil nic udělat. Čekal, že tenhle bojovník bude v boji používat meč a ne holé ruce.

Zoufale kopal nohama, hekal a měl pocit, že bude každou chvíli zcela jistě rozdrčena každá kůstka v jeho těle. Nakonec se rozeřval bolestí.

Muž jej stisknul ještě silněji a Darius si byl v té chvíli jistý, že je souboj u konce a jeho život těž. Muž potom navíc zaklonil hlavou a čelem jej udeřil doprostřed obličeje.

Jeho tvář explodovala ve strašlivé bolesti a do očí, nosu i pusy se mu nahrnula krev a oslepila jej. Ani tento pohyb nečekal a nestačil udělat nic, aby mu mohl zabránit nebo alespoň zmírnit jeho následky. Byl si jistý, že bude zakrátko po něm.

Tu najednou zachrastily řetězy a otrokář překvapeně vykulil oči. Jeho sevření znatelně povolilo. Darius lapal po dechu a nechápal, co se to stalo. Teprve potom si všiml Loti, která se jednou nohou opírala o spodní část otrokářových zad a věšela se plnou vahou svého těla na řetěz, omotaný kolem mužova krku.

Záhy byl Darius zcela propuštěn. Zapotácel se o pár kroků zpět. Lapal po dechu a viděl, že i otrokář ustupuje, ve snaze zmírnit tlak řetězu. Potom se mu podařilo sáhnout za sebe, pevně Loti uchopit a nakonec ji přehodit přes rameno. Dívka proletěla prostorem a s výkřikem dopadla do bahna na záda.

Otrokář nemeškal ani vteřinu, nakročil kupředu a napřáhl se pravou nohou, jako by jí chtěl šlápnout okovanou botou do obličeje. Darius od něj byl vzdálen dobré tři metry. Příliš daleko, než aby jí mohl přijít na pomoc ještě včas.

“NE!” zařval.

Rychle sebral ze země svůj meč a bez dalšího přemýšlení, a

vlastně i míření, jím mrštil po otrokáři jako kopím.

Meč se ve vzduchu neotáčel. Namísto toho jako střela proletěl kratičkou vzdálenost a nakonec čepelí pronikl do mužovy zbroje a zabodl se hluboko pod ni.

Otrokář znovu vykulil oči a potom se najednou zhroutil na kolena a tváří napřed do bláta.

Loti se rychle vyhoupla na nohy, zatímco Darius pospíchal k ní. Měl takovou radost, že je v pořádku a že mu přispěchala na pomoc, že ji objal.

Vtom najednou ticho prořízlo hvízdnutí. Darius se otočil a spatřil, že se otrokář zvládnul ještě maličko nadzvednout a zahvízdat pusou. Teď to udělal ještě jednou, než definitivně padl mrtev.

Ozval se řev tak strašlivý, že se až země zatřásla.

Darius se zachvěl strachy. Otrokářova zerta se otočila a rozběhla se přímo na ně. V běhu sklonila rohy a podle pěny u huby bylo vidět, že je strašlivě rozzuřená. Vyměnili si rychlé pohledy. Ani jeden netušil, kam před tím monstrem mají utéct. Bylo jasné, že během chvilky bude po nich.

Darius se rychle rozhlédl kolem. O něco dál vlevo spatřil ostře se zvedající skalnatý svah hory, doslova obsypaný balvany všemožných velikostí. Zvedl jednu ruku a dlaní ji namířil na to místo, zatímco druhou v ochranném gestu za vlastním tělem schoval Loti. Nechtěl povolávat svoje síly, ale teď už neměl na výběr, pokud chtěl, aby z toho vyvázli živí.

Okamžitě pocítil obrovský příval energie, kterou zatím ani

nedokázal pořádně ovládat. Z dlaně mu najednou vystřelila světelná koule a zabořila se to svahu. V prvním okamžiku se nedělo nic, ale potom se najednou ozvalo slabé dunění a neustále sílilo. Po chvíli se začaly ze svých míst uvolňovat balvany a padat dolů k cestě.

Během zlomku vteřiny byla cesta zavalena lavinou. Kameny rozdrtily zertu a zastavily se jenom kousíček předtím, než by stejný osud potkal i Daria a Loti. Zvednuvší se obrovský oblak prachu se rozplynul až chvíli poté, co konečně ustalo dunění posledních dopadajících kamenů.

Darius stál na bahnitě cestě, sluneční paprsky všude kolem něj vytvářely obrazce ve zvířeném prachu, a jenom stěží chápal, co to právě udělal. Podíval se na Loti. Její obličej byl zkřivený hrůzou. Věděl, že se teď všechno změní. Právě odhalil svoje tajemství a to už nikdy nebude moct vzít zpátky.

KAPITOLA SEDMÁ

Thor seděl se zkříženýma nohama a vzpřímenými zády na jejich malém člunu. Dlaně měl položené na stehnech. Seděl odvrácen od ostatních, kteří posedávali opodál a bezvýrazně zírali do studené a nelítostné mořské pustiny. Thorovy oči byly zarudlé od pláče. Nechtěl, aby jej ostatní takto viděli. Jeho slzy už dávno vyschly, ale oči stále ještě pálily. Seděl takto už hodiny, zíral na mořskou hladinu a přemýšlel o všech zákrutech a převratech jevu, kterému se říkalo lidský život.

Jak se mohlo stát, že, oproti všem šancím našel svého ztraceného synka, aby jej těsně před tím, než jej mohl zachránit, znovu a tentokrát navždy ztratil? Jak mohl někdo, koho tak hrozně miloval, zmizet během jediné chvíle, bez sebemenšího varování a napořád?

Měl pocit, že život je až příliš krutý. Bylo na světě vůbec něco spravedlivé? Proč nemohl nakonec Guwayna získat zpátky?

Dal by cokoliv – cokoliv – aby jej měl zase zpět. Procházel by se úplně nahý ohněm, zemřel by milionem agonických smrtí, cokoliv.

Zavřel oči a zakroutil hlavou. Snažil se z ní vyhnat obraz rozžhavené tlamy vulkánu, prázdného koše a toho pocitu, když to všechno spatřil. Snažil se nepředstavovat si vlastního syna, jak umírá v těch hrozných plamenech. Byl rozrušený, ale ještě mnohem více jej stravoval smutek. A stud, že se mu nepodařilo

být rychlejší a uspět.

Nato, až se setká s Gwendolyn a všechno jí poví, chtěl myslet ještě méně. Jistě se na něj nikdy už ani nepodívá. Už nikdy nebude taková, jakou si ji pamatoval. Měl pocit, jak kdyby celý jeho život skončil a namísto něj čekala jen jakási šedá a nejistá existence. Nevěděl, jak střípky rozbitého osudu znovu poskládat do sebe. Jak jen člověk může najít další vůli žít, když mu bylo všechno sebráno?

Loď se zahoupala, jak k němu zezadu někdo přistoupil. Thor byl překvapený, když zjistil, že to je Conven, kdo si přišel přisednout. Měl pocit, že s ním kloudně nepromluvil už roky. Vlastně se s Convenem od smrti jeho bratra ani pořádně mluvit nedalo. Teď byl Thor za jeho přítomnost vděčný. Vůbec poprvé mu teď totiž rozuměl. Nyní doopravdy věděl, čím si Conven celou tu dobu procházel.

Ani teď se od něj však nedočkal slov. Nebylo jich ostatně třeba. Pouhá jeho přítomnost stačila. Seděli vedle sebe a vzájemně sdíleli svůj smutek jako bratři.

Vydrželo jim to dlouhou chvíli, kterou narušoval jenom dující vítr a šumění nevelkých vln, narážejících do boku člunu. Smutný to konec výpravy za znovunalezením Thorova Guwayna.

Conven nakonec přece jenom promluvil:

“Neuběhne ani den, abych nemyslel na Convala,” řekl smutně.

Následovalo další nekonečné ticho. Thor si přál odpovědět, ale nedokázal to. Smutek mu příliš svíral hrdlo.

Conven nakonec dodal: „Truchlím i pro tebe a Guwayna. Moc rád bych viděl, jak se z něj stává velký bojovník, jako je jeho otec. Vím, že by šel ve tvých stopách. Život je ale pořádně krutá věc. Občas nám něco dá, ale jenom proto, aby nám to za chvíli zase sebral. Rád bych ti řekl, že se ze svého smutku jednou oklepeš – ale mně se to až doteď nepovedlo.“

Thor se na něj podíval. Ta nelítostná upřímnost jej určitým způsobem uklidnila.

„Co tě vlastně drží naživu?“ zeptal se.

Conven dlouhou dobu jenom pozoroval mořskou hladinu a potom si povzdechl.

„Myslím, že takhle by si to Conval přál,“ odpověděl. „Chtěl by, abych pokračoval dál. A tak to dělám. Pro něj. Na sebe kašlu. Někdy není špatné žít jenom pro ostatní. Když člověk už sám pro sebe nic nechce, může ještě žít pro druhé. Musí mi to stačit. Je to všechno, co mi zbylo.“

Thor znovu pomyslel na Guwayna. Přemýšlel, co by si tak jeho syn asi přál. Samozřejmě, že by chtěl, aby jeho otec žil a staral se o matku. Thor to rozumově chápal. Ale stejně se nějak nemohl přinutit, aby tomu uvěřilo i jeho srdce.

Conven si odkašlal.

„Žijeme pro naše rodiče,“ řekl. „Pro naše sourozence, manželky a také syny a dcery. Žijeme pro všechny ostatní. A občas, když tě život srazí tak hrozně, že už jednoduše nechceš pokračovat dál, tak ti právě tohle musí stačit.“

„Nesouhlasím,“ ozval se hlas.

Thor se ohlédl a spatřil Matuse, který si přicházel přísednout. Posadil se a pohlédl vznešeně na mořskou hladinu.

„Věřím, že je tu ještě něco dalšího, pro co žijeme,“ dodal.

„A co to je?“ zeptal se Conven.

„Víra,“ povzdechl si Matus. „Moji lidé, Hornoostrované, se modlí ke čtyřem bohům, sídlícím na skalnatém pobřeží. Modlí se k bohu vody, větru, nebe a skal. Ti bohové moje modlitby ale nikdy nevyslyšeli. Já se modlím k prastarému bohu Prstenu.“

Thor se na něj překvapeně podíval.

„Netušil jsem, že by někdo na Hořejších ostrovech sdílel víru Prstenu,“ řekl Conven.

Matus přikývl.

„Nejsem jako moji lidé,“ odpověděl. „Nikdy jsem nebyl. Když jsem byl mladší, tak jsem chtěl vstoupit do kláštera, ale můj otec by to nikdy nedovolil. Trval na tom, abych se cvičil jako bojovník. Stejně jako moji bratři.“

Povzdechl si.

„Myslím si, že žijeme pro naši víru a ne pro ostatní,“ dodal. „Víra je to, co nás pohání kupředu. Pokud je dostatečně silná, myslím tím opravdu silná, pak se může stát cokoliv. Třeba i zázrak.“

„A dokáže mi to vrátit syna?“ zeptal se Thor.

Matus bez váhání přikývl. V jeho očích se zračila jistota.

„Ano,“ řekl jednoduše. „Může se stát

cokoliv.“

„Lžeš,“ řekl Conven odmítavě. „Jenom nám dáváš falešné naděje.“

„Nelžu,“ bránil se Matus.

„Říkáš tedy, že mi víra vrátí mého dávno zemřelého bratra?“ začínal se Conven zlobit.

Matus si povzdechl.

„Říkám, že všechny tragédie jsou ve skutečnosti darem,“ odpověděl.

„Dar?“ zhrozil se teď už i Thor. „Chceš tvrdit, že ztráta mého synka je pro mě dar?“

Matus sebevědomě přikývl.

„Dostal jsi dar, který teď vypadá jako tragédie. Sám ale nevíš ani za mák, jaká je jeho skutečná podstata. Možná to nebudeš vědět ještě dlouhé roky. Ale jednoho dne to poznáš.“

Thor se odvrátil k vodní hladině. Nechápal, co tím Matus myslí. Copak je to zase nějaká zkouška? Jedna z těch, o kterých hovořila matka? Může opravdu čistá víra přivést Guwayna zpátky? Přál si tomu věřit. Opravdu to chtěl. Ale nemyslel si, že by jeho víra na něco takového byla dostatečně silná. Když jeho matka hovořila o přicházejících zkouškách, Thor si byl jistý, že dokáže projít čímkoliv, co mu osud přinese. Ale teď už o tom silně pochyboval.

Člun se najednou zakymácel. Thor okamžitě pocítil, jak se otáčejí a mění směr plavby. Překvapeně se ohlédl, ale plachta byla nastavená stále stejně a Reece, Elden, O'Connor i Indra

teď navíc i veslovali. Jejich tváře byly stejně překvapené, jako ta jeho. Plachta ztratila tah větru a začala sebou hlasitě a naprázdno pleskat.

„Severní proudy,“ řekl Matus, postavil se a s rukama v bok se jal studovat okolní hladinu. Potom zakroutil hlavou. „Tohle není dobrý.“

„Co se děje?“ zeptala se Indra. „Nemůžeme vůbec kontrolovat, kam plujeme.“

„Občas se objevovaly kolem Hořejších ostrovů,“ začal Matus vysvětlovat. „Nikdy jsem je na vlastní kůži nezažil, ale slyšel jsem toho o nich spousty. Tady na severu budou ještě silnější než doma. Jsou to toulavé proudy. Jakmile se jednou zmocní lodí, odnesou ji tam, kam se jim zlíbí a jakákoliv navigace a veslování, jsou naprosto zbytečné.“

Thor si povšiml, že nabírají na rychlosti. Proud je začal unášet vstříc prázdnému horizontu, nad kterým se klenuly narůžovělé mraky, vypadající krásně i zlověstně zároveň.

„Ale teď nás to nese na východ,“ řekl Reece, „a my přitom potřebujeme na západ. Všichni naši lidé jsou na západě. Impérium je na západě.“

Matus pokrčil rameny.

„Poplujeme tam, kam nás proud ponese.“

Thor bezmocně přešlápl. Každou vteřinou byli unášeni dál a dál od Gwendolyn a jejích lidí.

„A kde to skončí?“ zeptal se O'Connor.

Matus pokrčil rameny.

“Znám dobře jenom proudy kolem Hořejších ostrovů,” odpověděl. “Takhle daleko na severu jsem nikdy v životě nebyl. Nemám tušení, co tu můžeme očekávat.”

“Konec to má,” řekl Reece temným hlasem. Všichni se na něj podívali.

Z výrazu jeho tváře nebylo možno číst dobré zprávy.

“Něco jsem o tom kdysi četl. V Domě učenců v Králově Dvoře jsme měli impozantní sbírku map, které pokrývaly skoro každý kout světa. Severní proudy podle těch map vedou k východnímu okraji světa.”

“Východní okraj?” řekl Elden. “Budeme úplně na druhém konci světa než ostatní.”

Pokrčil rameny.

“Ty knihy byly prastaré a já byl ještě děcko. Všechno, co si z toho pamatuju, bylo, že tyhle proudy jsou považovány za vstupní bránu do Země duchů.”

Thor se díval na Reece a přemýšlel.

“Povídačky starý babičky,” řekl O’Connor. “Nic jako brána do Země duchů není. Byla uzavřena před staletími. Dávno předtím, než si naši dědové poprvé utřeli nos.”

Reece pokrčil rameny a odmlčel se. Ostatní se znovu zadumaně zadívali na moře. Thor patřil do náhle rychle ubíhající vody a přemýšlel.

Kam je to osud zase nese?

*

Thor seděl znovu sám na přídi člunu a nadále hodiny a hodiny

zíral na mořskou hladinu. Každou chvíli jej do tváře uhodila sprška mořské vody. Okolní svět vnímal jenom matně. Přál si být něčím zaměstnán. Chtěl pracovat s plachtami, veslovat – cokoliv – jenže teď nemohli dělat vůbec nic. Severní proudy je unášely tam, kam samy chtěly a oni mohli jenom sedět, dívat se, jak se kolem přelévají vlny a čekat, kdy a kde to všechno nakonec skončí. Byli naprosto vydáni napospas osudu.

Neustále se jenom díval na jednotvárný obzor, přemýšlel, kam to plují a k okolí byl stále lhostejnější. Už ani necítil chlad a vítr. Všechno se to slilo do jedné velké, nudou prosycené monotónní šmouhy ocelové barvy zdejších vod. Rackové, kteří je na cestě tu a tam doprovázeli, už dávno zmizeli z dohledu. Ticho bylo stále tíživější a nebe pomalu temnělo. Opravdu z toho člověk měl pocit, že se stále více propadávají do nicoty a nakonec nezbude nic ani z nich samotných. Východní konec světa.

Uběhlo několik dalších hodin a z denního světla už zbývalo jenom málo, když se Thor najednou ve svém posedu napřímil, protože na obzoru něco spatřil. Zpočátku si byl jistý, že je to jenom prelud, ale proudy je i nadále nesly stejným směrem a tvar brzy nabyl konkrétnější podoby. Bylo to skutečné.

Poprvé za mnoho hodin něco upoutalo jeho pozornost. Vstal a s rukama založenýma v bok se díval směrem kupředu.

„Je to opravdové?“ ozval se hlas.

Byl to Reece, který si tvaru rovněž všimnul a teď se přišel k Thorovi podívat. Elden, Indra a ostatní se záhy přidali.

„Že by ostrov?“ podivil se O'Connor.

“Vypadá to jako jeskyně,” řekl Matus.

Když se ještě o něco přiblížili, všimli si, že to, k čemu se blíží, skutečně je velký kus skaliska, vynořujícího se přímo z mořských vln, uprostřed kterého zela velká černá jeskyně. Skála i její otvor byly stovky metrů vysoké a působily jako doširoka rozevřená ústa nějakého obludného obra, připraveného spolknout celý svět.

Proud hnál před jejich lodě přímo k jeskyni.

Thor se užasle díval na ten výjev. Mohla to být jenom jediná věc. Skutečná brána do Země duchů.

KAPITOLA OSMÁ

Darius šel pomalým krokem po bahnité cestě. Vedle něj kráčela Loti a oběma dělalo společnost napjaté ticho. Ani jeden neřekl od srážky s otrokářem a jeho vojáky jediné slovo. Dariova mysl vířila tisícem a jednou myšlenkou, ale všechny zůstávaly nevysloveny. Namísto toho ji jenom tiše doprovázel. Přál by si ovinout jí ruku kolem ramen a povědět jí, jak moc je šťastný, že je v pořádku a poděkovat, že ho zachránila při pokusu o její záchranu a že už nikdy nedopustí, aby je něco znovu rozdělilo. Přál si vidět, jak se její pohled naplní radostí a slyšet z jejích úst, jak moc si váží toho, že pro ni riskoval vlastní život – anebo alespoň, že jej zase ráda vidí.

Namísto toho však kráčeli v hlubokém a značně trapném tichu. Loti neříkala vůbec nic. Od okamžiku, kdy způsobil tu lavinu, už se na něj dokonce ani nepodívala. Dariovo srdce divoce tlouklo, ale nijak mu to nepomohlo při zjišťování, co si teď dívka asi myslí. Viděla jej používat zvláštní síly a viděla i tu lavinu. Tehdy se celá zhrozila a od té doby o něj ani nezavadila pohledem.

Darius si říkal, že důvodem bude nejspíše fakt, že používání magie bylo mezi jeho lidem tabu a jako takové bylo považováno za něco skutečně velmi hanebného. Možná se jej jednoduše bála. Anebo, a to by bylo nejhorší, jej prostě už nemilovala. Třeba si myslela, že je určitým způsobem obluda.

Dariovo srdce se lámalo na kousky, jak tak tiše pokračovali dál. Neustále to všechno převracel v hlavě. Právě riskoval vlastní život, aby zachránil dívku, která už o něj nadále nemá zájem. Za schopnost umět teď číst její myšlenky, by zaplatil cokoliv. Ale proč vůbec nic neříká? Není to tím, že je z toho všeho prostě v šoku?

Darius jí chtěl něco povědět. Stačilo by cokoliv, co by prolomilo ticho. Ale sám nevěděl, kde by vlastně měl začít. Myslel si, že ji zná, ale teď už si tím nebyl tak jistý. Zčásti se na ni i zlobil, kvůli tomu, že mu ani nepoděkovala, ale zároveň se také styděl, že její záchranu nakonec musel dokončit díky magii. Dobře věděl, co si jeho lidé myslí o používání kouzel. Ale byla to doopravdy tak strašná věc? I když to někomu mohlo zachránit život? Řekne to Loti ostatním? Pokud ano, bylo zcela jisté, že jej vesničané vyženou.

Kráčeli dál a dál, až už to Darius nemohl vydržet a začal mluvit.

“Jsem si jistý, že tvoje rodina bude ráda, že jsi bezpečně zpátky doma.”

Loti se, k jeho velkému zklamání, vůbec nechopila příležitosti na něj pohlédnout a namísto toho nadále jenom nepřítomně sledovala bahnitou cestu. Teprve po dlouhé chvíli zakroutila hlavou.

“Možná,” odpověděla. “Ale myslím, že mnohem víc si budou dělat starosti. Celá naše vesnice se bude bát.”

“Co tím myslíš?” zeptal se Darius, rád, že konečně vedou rozhovor.

“Zabils otrokáře. My jsme zabili otrokáře. Zanedlouho nás bude hledat polovina Impéria. Zničí celou vesnici. Pobjíjí naše lidi. Udělali jsme hroznou, sobeckou věc, chápeš?”

“Hroznou věc? Zachránil jsem ti život!” vybuchl Darius.

Pokrčila rameny.

“Můj život nemá cenu životů všech ve vesnici.”

Darius soutil a nevěděl, co by jí měl dál povídat. Začínal si uvědomovat, že dívce, jako je Loti, bude těžké porozumět. Byla příliš oddaná otrocké doktríně, podle které žili její rodiče a vlastně většina vesnice.

“Takže mě teď nenávidíš,” konstatoval.
“Nenávidíš mě za to, že jsem tě zachránil.”

Ani se na něj nepodívala a místo toho jenom pokračovala v chůzi.

“Já jsem tě taky zachránila,” odpověděla stroze.
“Už jsi zapomněl?”

Darius zrudnul. Opravdu jí nerozuměl. Najednou byla tak namyšlená.

“Ale není pravda, že tě nenávidím,” dodala.
“Jenom jsem viděla, cos to tam provedl.”

Ta slova s ním otrásla. Znělo to jako výčitka. Nebylo to vůbec spravedlivé, obzvláště když jí tím zachránil život.

“A to je to vážně tak nechutné?” zeptal se. “Ta síla, kterou jsem použil?”

Loti neodpověděla.

“Jsem, kdo jsem,” pokračoval. “Narodil jsem se tak. Nikoho jsem se neprosil. Sám tomu pořádně ani nerozumím. Vůbec nedokážu ovládat, kdy se to objeví a kdy zase zmizí. Ani nevím, jestli to ještě někdy zase dokážu použít. Nechtěl jsem. Bylo to jako by...spíš ta síla použila mě.”

Loti nadále klopila zrak k cestě, neodpovídala, nepodívala se mu do očí a Dariovi už z toho všeho bylo nanic. Udělal chybu, že se vydal ji zachránit? Měl by se nakonec stydět za to, čím je?

“To bys radši zemřela, než abych použil...no to, co jsem použil?” zeptal se.

Ani tentokrát se nedočkal odpovědi.

“S nikým o tom nikdy nemluv,” řekla po dlouhé chvíli. “Nikomu nesmíme říct o tom, co se tam dnes stalo. Jinak nás oba vyženou.”

Pokračovali dál v chůzi a brzy se před nimi objevila jejich vesnice. Procházeli jejím středem, a jakmile je vesničané spatřili, vítali je radostným křikem.

Během několika málo chvil byla celá vesnice na nohou. Spousta lidí se hnala přivítat Loti a Daria zpátky. Byla mezi nimi i její matka, otec a dva bratři. Oba byli vysocí a pyšnili se širokými rameny. Daria si zkoumavě prohlíželi. Teprve kus za nimi přišel Lotinin třetí bratr. Ten byl o mnoho menší než první dva a silně kulhal na jednu nohu.

“Dceruško,” řekla její matka a pospíchala k ní, aby ji objala.

Darius ustoupil trochu stranou a nebyl si jistý, jak se zachovat.

“Co se stalo?” ptala se matka. “Myslela jsem, že tě imperiáni odvedli. Jak ses dokázala osvobodit?”

Vesničané ztichli a všichni se podívali na Daria. Ten přešlapoval z jedné nohy na druhou a nevěděl, co jim povědět. Měl to být okamžik plný radosti z opětovného shledání, okamžik, kdy se mu dostane velké slávy a kdy bude přivítán jako hrdina. Vždyť přece jako jediný ze všech měl dostatek kuráže se za Loti vydat.

Jenže namísto toho na něj čekaly jenom zkoumavé pohledy. Začínal se stydět. Loti se na něj významně podívala, aby snad nakonec jejich tajemství nevyzradil.

“Nic se nestalo, matko,” řekla Loti. “Imperiáni si to rozmysleli. Nechali mě jít.”

“Nechali tě jít?” opakovala žena nevěřícně.

Loti přikývla.

“Propustili mě daleko odsud. Ztratila jsem se potom v lesích a Darius mě našel. Odvedl mě zpátky domů.”

Vesničané si skeptickými pohledy prohlíželi chvíli Loti, potom zase Daria. Nezdálo se, že by té historce uvěřili.

“A co tohle?” řekl se otec, nevybíravě ji uchopil za tvář a palcem přejel po tváři.

Měla tam velkou, tmavě modrou podlitinu.

“Upadla jsem,” odpověděla. “Zakopla jsem o

kořen. Ale jsem v pořádku.“

Pohledy se znovu obrátily k Dariovi. Náčelník vesnice Bokbu k němu přistoupil.

„Darie, je to pravda?“ zeptal se vážným hlasem. „Přivedl jsi ji v míru? Nezapletl ses přitom s nikým z Impéria?“

Darius přešlapoval na místě, srdce mu tlouklo jako zběsilé a snášel pohledy stovek vesničanů. Věděl, že když jim poví o té bitce, vypukne panika ze strachu z protiakce. A navíc by ani nedokázal nijak vysvětlit, jak se mu podařilo ty muže porazit, aniž by nevyzradil svoje magické tajemství. Stal by se z něj vyhnanec a stejně tak z Loti. Navíc by uvrhl na celou vesnici paniku.

Nechtěl ale ani lhát. Jenže co jiného mu teď zbývalo?

Takže namísto jakýchkoliv řečí, jenom slabě pokýval hlavou. Ať si to vyloží, jak chtějí.

Lidé se pomalu začali obracet zpátky k Loti a vypadalo to, že se jim ulevilo. Nakonec k ní jeden z bratrů přistoupil a vzal ji kolem ramen.

„Je v pořádku!“ provolal. „A to je jediné, na čem záleží!“

Lidé se radostně rozkřičeli a napětí definitivně povolilo. Loti byla zpátky se svou rodinou a všemi ostatními.

Darius všechno sledoval a nakonec se dokonce dočkal i pár uznalých poplácání po zádech. Loti mezitím v objetí rodiny odcházela do vesnice. Díval se za ní a doufal, že se k němu ještě

alespoň jedinkrát otočí.

Ona však záhy zmizela v davu, aniž by mu věnovala jakoukoliv další pozornost.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Volusia seděla pyšně na svém pozlaceném trůnu, který byl usazen na pozlacené veslici, třpytící se na slunci, a plula po kanále napříč městem stejného jména. Ruce měla doširoka rozpažené ve vítězném gestu a užívala si obdiv a vítání vlastního lidu. Sešly se jich tu tisíce, lemovaly břehy kanálu a neustále oslavně vykřikovaly její jméno.

Na své cestě kanály, které tvořily hlavní dopravní tepny jejího města, se mohla rukama téměř dotýkat svých poddaných, kteří v jednom kuse skandovali a vyhazovali do vzduchu natrhané papírky, obarvené do pestrých odstínů. Bylo to, jako kdyby se duha proměnila v déšť a ten se teď sypal na její počest. Bylo to největší možné vyjádření respektu. Vítali ji jako navracející se hrdinku.

„Ať žije Volusia! Ať žije Volusia!“ ozývalo se skandování ze všech stran, zatímco její veslice si razila cestu kanálem hlouběji a hlouběji do toho skvělého města se střechami vykládanými zlatem.

Pohodlně se usadila na trůně a užívala si ten pohled. Ještě stále byla bez sebe radostí, že zabila slavného Romula, nejvyššího vládce Impéria a dokonce poslala k čertu i veškerý jeho vojenský doprovod. Lidé ji teď milovali a její úspěchy považovali za své. Nikdy v životě si ještě nepřipadala silnější, než teď – naposledy to bylo možná v den, kdy zabila vlastní matku.

Prohlížela si svoje úžasné město a jeho dominantu – dva zlaté pilíře, vypínající se k obloze. Nekonečné řady krásných budov se táhly kam až oko dohlédlo a přesto, že byly většinou postaveny už jejími předky, zůstávaly i nadále v dokonalém stavu. Široké, čisté ulice se hemžily lidmi a na každém rohu stála vojenská patrola. V téměř dokonalých čtvercových blocích bylo město také protkáno sítí kanálů, umožňujících pohodlný a rychlý způsob přepravy. Přes ně se klenuly malé dřevěné mosty, přes které každou chvíli přejížděly pozlacené kočáry, tažené koňským spřežením a jejichž pasažéři byli většinou tak bohatí, že se odívali pouze do hedvábí a na každém prstě nosili alespoň jeden prsten. Ti všichni dnes provolávali její jméno. Její hvězda stoupala, o tom nebylo pochyb.

Slavnostní nálada byla ještě lepší, protože se tento den náhodou konal zároveň i festival jménem Den světel, kdy se lidé klaněli čtrnácti ochranným božstvům. Volusia, jakožto vládkyně města, byla samozřejmě tou osobou, kdo měl oslavy zahájit a právě proto se teď plavila vstříc dvěma ohromným pochodním, hořícím plamenem tak jasným, že samy připomínaly malá slunce. Byly připraveny zapálit Velkou fontánu.

Lidé její loď sledovali podél pobřeží. Věděla, že za ní půjdou celou cestu, až se konečně všichni dostanou do středu šesti městských okruhů, kde ona sama vystoupí z lodi a započne obřady. To bude začátek bujarých oslav, které se poté rozproudí všude po městě. Pro celé město i jeho obyvatele to byl velký svátek a čas modlit se ke čtrnácti ochranným bohům, o kterých

se říkalo, že žijí kolem jejich města a střeží jeho čtrnáct bran proti všem nechtěným narušitelům. Její lid se k těmto božstvům modlil neustále, ale dnešního dne nabývalo vše ještě mnohem významnějšího rázu.

Tento rok budou však její lidé postaveni před překvapení, neboť Volusia přidala patnácté božstvo. Stalo se to vůbec poprvé v historii od založení města. Tím božstvem byla ona sama. Nechala uprostřed kruhů postavit vznešenou zlatou sochu sebe sama. Tento den bude prohlášen jako den Volusie a uctívání jejího božství. Jakmile ji její lid poprvé spatří, bude jim všem jasné, že Volusia je mnohem více než byla její matka, více než pouhá vládkyně a více než obyčejný člověk. Byla bohyní, která si zaslouhuje být uctívána každý den. Budou se k ní modlit a klanět se před ní, stejně jako před ostatními bohy – anebo za to budou cedit krev.

Usmála se sama pro sebe. Veslice se blížila k městskému centru. Nemohla se dočkat, až uvidí jejich tváře a především až ji začnou uctívat stejně jako zbylých čtrnáct. Zatím nebudou vědět, že jednoho dne ty ostatní nechá zničit a jediné božstvo, které zůstane, bude to její.

Ohlédla se a spatřila zdánlivě nekonečný průvod menších veslic, který ji následoval. Byly naložené býky, kozami i berany, které se stanou obětinami pro bohy. A největší a nejkrásnější zvíře zabije před svou vlastní sochou.

Její loď konečně dorazila do hlavního kanálu, vedoucího k sedmi kruhům, z nichž každý byl širší než ten předchozí a uvnitř

nich, vodou oddělená od zbytku města, byla velká pozlacená náměstí. Pomalu proplouvali kruhy, blížili se do středu a mýjeli sochy čtrnácti bohů. Její srdce tlouklo vzrušením. Každý z bohů se nad nimi tyčil jako kolos a zářil na slunci zlatem. Žádný z nich nebyl nižší než deset metrů. Uprostřed toho všeho bylo další náměstí, jež bylo odjakživa prázdné, aby se na něm mohly konat oběti a všemožná náboženská shromáždění a rituály. Teď však v jeho středu stál zlatý piedestal a na něm dvacet metrů vysoká socha, překrytá ohromnou plachtou z bílého hedvábí. Volusia se usmála. Zatím byla jediná, kdo věděl, co je pod plachtou ukryto.

Nadešel čas vystoupit. Zástup služebníků se mohl přetrhnout, aby jí pomohl dolů na nejvnitřnější kruhové náměstí. Záhy připlula další loď, ze které byl vyložen ten největší býk, jakého kdy spatřila. Bylo zapotřebí dvanácti mužů, aby jej udrželi na uzdě. Každý z nich svíral v ruku pevně lano a s vypětím všech sil tu obludu postrkoval potřebným směrem. Tento býk byl zvláštní. Byl dovezen z nížin a byl mnohem větší než obyčejný skot. Měl sytě rudou srst a na končetinách mu hrály mohutné svaly. Také byl pořádně rozzuřený. Všemožně se vzpíral, ale mužů na něj bylo hodně a nebyli to žádní slaboši, a tak jej přece jenom dokázali bezpečně dovést k oltáři před její sochou.

Volusia uslyšela typický zvuk tasené čepele. Otočila se a spatřila Aksana, svého osobního zabijáka, který stál přímo za ní a v obou rukou třímал ceremoniální meč. Byl to ten nejvěrnější muž, kterého kdy poznala. Bez mrknutí oka by zabil kohokoliv, na koho by jenom lehce poukázala malíčkem. Zabíjení a týrání si

navíc užíval a právě proto jej měla Volusia tak ráda. Mnohokrát si vysloužil její respekt. Byl jedním z velmi mála lidí, kterým bylo dovoleno, aby byli neustále po jejím boku.

Ted' se na ni Aksan díval svým zvláštním pohledem hada s podobenou tváří a čelem, ze kterého vystupovaly malé rohy.

Volusia od něj meč přijala. Byla to dlouhá ceremoniální zbraň s čepelí dlouhou půl druhého metru. Pevně jej uchopila oběma rukama. Když se potom otočila k zástupům přihlížejících, zvedla meč vysoko nad hlavu a řála po býkově šíji, všichni napjatě ztichli.

Čepel byla tak ostrá a tenká, že hladce pronikla býčí kůží a pokračovala dál. Volusia pocítila vzrušení, když její tvář pokropila sprška horké krve. Ta najednou byla úplně všude a pokropila jí tělo i nohy. Bezhlavý býk se zapotácel a záhy padl u nohou její stále ještě zahalené sochy. Krev postříkala i spodní část bílého hedvábí. Lidé radostně jásali.

„Skvělé znamení, má paní,“ naklonil se k ní Aksan.

Započaly ceremonie. Všude kolem ní zněly trumpety, zatímco stovky zvířat byly vyháněny z lodí a hned vzápětí pobíjeny kněžími. Bude to dlouhý den plný zabíjení, orgií a požívání obrovského množství jídla i pití – potom znovu příštího dne a pak ještě jednou. Volusia se k tomu všemu samozřejmě připojí. Zabere si nějaké muže a víno jenom pro sebe a potom jim podřízne krky jako obětem pro bohy. Už se těšila na den plný sadismu a brutality.

Ale nejdřív musela ještě něco udělat.

Dav se ztišil, když Volusia vystoupila na piedestal své vlastní sochy, otočila se a podívala se na lidi. Na druhé straně vystoupal nahoru Koolian, další z blízkých poradců. Byl to čaroděj oblečený do černého pláště s kápí, zpod které zářily dvě žlutozelené oči, a sem tam se dala zahlédnout zvrásněná tvář. Právě tato osoba výrazně napomohla v zosnování vraždy Volusiiny matky a byl to právě Koolianův nápad postavit sochu patnáctého božstva.

Lidé na ni beze slova zírali. Úmyslně vyčkávala a prodlužovala celé představení.

“Ctihodní občané Volusie!” zahřměl potom její hlas. “Představuji vám sochu vašeho nejnovějšího a nejvyššího božstva!”

Radostně potom trhla za plachtu a ta se hřmotně potácela k zemi. Dav zalapal po dechu.

“Vaše nová bohyně a patnácté božstvo, bohyně Volusia!” zahřměl Koolian.

Dav udiveně zašuměl a prohlížel si obrovskou impozantní sochu. Zářila na slunci, byla dvakrát tak velká jak ostatní a byla její dokonalou podobiznou. Teď trochu nervózně čekala, jak nakonec lidé zareagují. Už to bylo několik staletí od chvíle, kdy někdo přidal nového boha a ona si stále ještě nebyla zcela jistá, zda pro tak ambiciózní podnik má v davu náležitou podporu. Nestačilo pouze, že ji milují. Potřebovala, aby ji začali skutečně uctívat.

Ke své naprosté spokojenosti však sledovala, jak dav jako

jeden muž padl na kolena a začal se směrem k soše klanět. Znovu a znovu.

„Volusia, Volusia,“ recitovali nábožně mezi úklonami. „Volusia, Volusia.“

Volusia rozpažila triumfálně ruce a užívala si okamžik. Právě se jí dostávalo tolik přízně, že by to jistě uspokojilo jakéhokoliv člověka, vládce a dokonce i boha.

Ale pro ni stále ještě nebylo dost.

*

Volusia procházela obrovskou vstupní branou do svého hradu. Její mramorové sloupy byly desítky metrů vysoké a haly, do kterých vzápětí vstoupila, byly lemovány vnitřními zahradami. A také strážemi. Volusijští vojáci, rovní jako svíčky, každý třímající zlatem zdobené kopí byli doslova všudypřítomní. Procházela halami pomalu a zlaté podpatky jejích bot přitom zvonily o leštěnou mramorovou podlahu. Vedle ní kráčeli její čaroděj Koolian a zabiják Aksan. O několik kroků za nimi potom vrchní velitel její armády Soku.

„Má paní, mohu s tebou jenom na vteřinku mluvit?“ řekl Soku. Snažil se s ní promluvit celý den, ale ona jej ignorovala. Jeho obavy a neustálá opatrnost ji k smrti nudily. Ona byla královnou svého času a sama se rozhodne, až přijde vhodný moment jej vyslechnout.

I teď pokračovala v chůzi, dokud nedošla ke vchodu do další skvostné místnosti. Tato byla zdobena dlouhými řadami smaragdů. Vojáci se mohli přetrhnout ochotou, aby jí mohli

otevřít dveře.

Když vstoupila, všechn ten zpěv a ostatní zvuky probíhajících obřadů konečně polevily. Měla za sebou dlouhý den plný obětí, pití, jídla i všemožných dalších radostí a teď toužila už jenom po troše soukromí a odpočinku. Nabere nové síly a potom znovu vyrazí ven.

Vstoupila do svých soukromých komnat. Panovalo tu přítmí, narušované jenom minimálním počtem pochodní. Ze všeho nejvíce místnost osvětloval zelený sloupec světla, táhnoucí se k podlaze od neuvěřitelně vysoko položeného stropu. Směřoval do středu místnosti, kde stál podstavec a na něm skvostná zbraň.

Smaragdové kopí.

Pomalu a opatrně se k němu přiblížila. Stálo na svém místě bez hnutí a už po staletí ukazovalo svou špičkou kolmo vzhůru. Smaragdy vykládaná násada i hrot, vytesaný z jednoho kusu obrovského stejného kamene, se blyštěly ve světle, ukazovaly nahoru k nebesům a vzývaly bohy. Pro její lid to byl odjakživa svatý předmět, který podle tradice držel celé město pohromadě. Volusia teď v úžasu stála před ním a prohlížela si jiskřičky, které kolem zbraně neustále poletovaly.

“Má paní,” řekl Soku tiše, ale jeho hlas se tu přesto rozlehl. “Mohu s tebou mluvit?”

Volusia dlouhou dobu mlčky stála a zády k němu si prohlížela kopí. Obdivovala řemeslnou zručnost jeho tvůrce. I když zbraň vídala každický den, kdy byla doma, stejně ji pořád fascinovala. Nakonec usoudila, že konečně nadešel čas si jej poslechnout.

„Mluv tedy,“ řekla.

„Má paní,“ začal, „zabila jsi vládce Impéria. Jistě se to již rozneslo. Jejich armády už určitě pochodují sem. Budou obrovské. Mnohem větší než jakým jsme schopni se ubránit. Musíme se připravit. Jaký je tvůj plán?“

„Plán?“ zeptala se Volusia otráveně, aniž by se na něj podívala.

„Jak chceš vyjednat mír?“ upřesnil. „Za jakých podmínek se chceš vzdát?“

Teprve teď na něj pohlédla a byl to pohled plný ledu.

„Žádný mír nebude,“ odpověděla. „Až do chvíle, kdy já přijmu jejich kapitulaci a slib věrnosti Volusii.“

Vyděšeně na ni pohlédl.

„Ale, má paní, vždyť nás početně převyšují sto ku jedné,“ namítl. „Nedokážeme se ubránit takovému množství.“

Otočila se zpátky ke kopí a přistoupila blíže.

„Má paní,“ nenechal se odradit. „Dosáhla jsi významného úspěchu ziskem trůnu tvé matky. Ona nebyla lidmi milována, ale ty jsi. Dokonce tě teď uctívají jako bohyni. Nikdo se neodvážá s tebou mluvit zcela otevřeně, ale já to teď udělám. Jsi obklopená lidmi, kteří ti říkají to, co si přeješ slyšet. Lidmi, kteří se tě bojí. Ale já bych ti měl povědět pravdu o situaci, ve které se teď nacházíme. Impérium nás obklíčí a potom rozdrtí. Z nás ani z našeho města nezůstane vůbec nic. Musíš okamžitě něco udělat. Musíme jednat o míru a zaplatit cokoliv, co budou

požadovat. Dokud je na to ještě čas.“

Volusia se usmála a nadále si pozorně prohlížela legendární zbraň.

„Víš, co se říkalo o mé matce?“ zeptala se.

Soku se na ni nejprve nechápavě podíval a potom zakroutil hlavou.

„Říkalo se, že byla Vyvolenou. Říkalo se, že nikdy nebude nikým poražena. Říkalo se, že nikdy nezemře. A víš proč? Protože nikdo nedokázal tohle kopí uzvednout po dlouhá staletí, ale ona jednoduše přistoupila sem na tohle místo a zvedla jej jednou rukou. Potom jej použila k usmrcení vlastního otce, čímž se zmocnila trůnu.“

Otočila se k němu. Její oči zářily nadšením.

„Říká se, že kopí lze vládnout pouze jednou a dokáže to pouze Vyvolený. Říkali, že moje matka bude žít tisíc století a nikdo jiný už nikdy na Volusijský trůn neusedne. A víš, co se stalo potom? Já sama jsem to kopí vzala a zabila ji s ním.“

Zhluboka se nadechla.

„Co z toho vyplývá, lorde veliteli?“

Díval se na ni a nechápavě kroutil hlavou.

„Můžeme žít v legendách ostatních lidí,“ pokračovala Volusia, „anebo si můžeme vytvořit naše vlastní.“

Přistoupila k němu blíže a její tvář se zkroutila hněvem.

„Až rozdrtím celé Impérium,“ zavrčela, „až každý člověk na tomhle světě přede mnou ohne kolena, až nezbude žádná žijící osoba, která nebude znát, křičet a skandovat

moje jméno, teprve potom uvidíš, že já jsem jediná a opravdová vládkyně - a jediná a opravdová bohyně. Já jsem Vyvolenou. A zvolila jsem se sama!“

KAPITOLA DESÁTÁ

Gwendolyn procházela vesnicí společně s bratry Kendrickem a Godfreyem a byla následována přáteli a pomocníky Sandarou, Abertholem, Brandtem a Atmem. Za nimi se pomalu ploužil zástup těch, kteří ještě z jejího lidu zůstali. Všichni zde byli vítáni. Vedl je Bokbu, náčelník vesnice. Gwendolyn mu byla za jeho ochotu jim poskytnout alespoň dočasný azyl neskonale vděčná. Vesničané je přijali a poskytli jim útočiště, aby mohli znovu vstát z popela. Gwen ani nechtěla přemýšlet, co by si jinak počali. Nejspíše by teď už byli všichni mrtví.

Byla neskonale vděčná i Sandaře, která se za ně u jejího lidu zaručila a která měla ten nápad je přivést právě sem. Gwen se rozhlížela po vesničanech, kteří na její zástup patřili jako na nějakou kuriozitu, vytrhující je z jednotvárností běžných dní. Žili v malých hliněných chatrčích, ale vypadali jako národ hrdých válečníků. Někoho, jako byla Gwen a její lidé, podle výrazů jejich tváří, ještě nikdy v životě neviděli. Kromě zvědavosti však bylo vidět i jistou dávku ostražitosti. Nebylo divu. Staletí otroctví je naučila opatrnosti.

Všimla si, že jsou všude kolem zapalovány velké ohně. Nevěděla proč.

„K čemu všechny ty ohně?“ zeptala se.

„Dorazili jste ve zvláštní den,“ odpověděl Bokbu.
„Zrovna slavíme svátek mrtvých. Je to svatá noc, která

je u nás slavena jenom jednou za sluneční cyklus. Pálíme ohně, abychom uctili bohy mrtvých, a říká se, že ti za námi této noci sestupují na zem a promlouvají k nám o tom, co náš čeká.“

„Také se traduje, že tohoto dne má dorazit náš zachránce,“ vložil se do hovoru další hlas.

Gwen spatřila staršího muže, možná tak sedmdesátiletého. Byl vysoký, hubený a vážné tváře. Došel k nim, opírajíc se přitom o dlouhou dřevěnou hůl žluté barvy a jeho ramena pokrýval plášť stejného odstínu.

„Dovol, abych ti představil Kalo,“ řekl Bokbu. „Je to náš věštec.“

Gwen přikývla na pozdrav a dostalo se jí stejné reakce.

„Vaše vesnice je krásná,“ poznamenala. „Je tu dobře cítit spokojenost rodinného krbu.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.